

Zimní Vacenovický ZPRAVODAJ

PROSINEC / 2022

Hody s našimi
přáteli z chorvatské
Babiny Gredy

pf 2023

Zvesela
a v plné parádě
do nového
roku!

Obec Vacenovice

Ing. Jana Bačíková, MBA
starostka obce

Ing. Věra Šťastná
místostarostka obce

Vítání dětí

Významná osobní výročí

90 let – Filomena Řiháková

Diamantová svatba – Ludmila a František Křížkovi

Diamantová svatba – Marie a Antonín Bábíčkovi

Milí spoluobčané, ani jsme se nenadáli a je tady opět vánoční čas.

Opakuje se každý rok, stejné tradice, stejné koledy, jídlo, a přesto je tento čas vždycky jiný, neopakovatelný. Čím to je, že nám vánoční dny nezevšední, že se znovu a znovu těšíme na jejich přípravu, abychom je oslavili důstojně, pokojně a v pohodě? Snad je to tím, že právě vánoční doba nám připomíná, že přátelé a rodina jsou důležití. Snad je to tím, že právě v této době pociťujeme víc než kdy jindy potřebu spolutnosti. A i to, že se s některými setkáváme denně, neubírá nic na našem zájmu být si blíží. Pár pěkných přátelských slov, vyslovená přání, krátký rituál mezi dvěma lidmi, kteří si vzájemně sevrou ruku. Malá gesta, která nám otevírají srdce jednoho k druhému.

Vánoční čas je příležitostí potkat se s našimi nejbližšími, je to šance hledat cestu k sobě navzájem. Ale vánoční čas je také obdobím k zamyšlení nad uplynulým rokem a možnost

nových cílů a předsevzetí, která máme někdy velmi odvážná. Přijďme k nim, prosím, úctu k životu a ke svým bližním. A ke spoluobčanům toleranci, pochopení a oproštění se od všech malicherností, aby byl pro nás všechny každý den nastávajícího roku 2023 příjemně prožitým.

Žijeme ve velmi složité době. Strach a nervozita nás přemáhají. Ovlivňují nás média a mnohé nepravdy a populismus politických představitelů. Nedejte se a využijte síly a hloubky celé vánoční doby k oprášení našeho lidství. Zdravý rozum, ohleduplnost a lidskou slušnost budeme potřebovat i po celý příští rok. Vánoce nám tyto vlastnosti nepřičarují, ale mohou nám pomoci najít tu správnou cestu k nim.

Přeji vám, milí spoluobčané, abyste vždy našli tu správnou cestu nejen o Vánocích, ale i v novém roce 2023.

Jana Bačíková

Nové volební období

Před pár měsíci proběhly volby do obecního zastupitelstva naší obce. Chtěla bych vám upřímně poděkovat za podporu, kterou jsem od vás dostala do dalšího období. Přesto žádné rozhodnutí, záměr, investice se neobejde bez podpory zastupitelstva obce, které je tím nejdůležitějším a posledním rozhodujícím orgánem. Dvanáct let bylo zastupitelstvo obce Vacenovice bez velkých změn. Dovolím si tedy poděkovat nejen za sebe, ale věřím, že i za všechny občany naší obce za práci, kterou během těchto let vykonali. Porozumění, spolutnost, snaha co nejvíce posunout naši krásnou obec dál, byla vidět na každé naší práci, na každém našem společném rozhodnutí. A i proto se Vacenovice mohou nyní pyšnit opravenými budovami školy a školky, novými chodníky a silnicemi, dobudovanou kanalizací, krásným obecním úřadem a jeho přílehlými prostory, víceúčelovými hřišti, které využívají nejen děti ze školy, ale i sportovci a veřejnost, zrevitalizovanými vodními plochami a spoustou dalších větších či menších projektů, kterými se minulé vedení obce snažilo zpříjemnit život nám všem.

A teď už máme po volbách a v devítičlenném zastupitelstvu se obměnila více jak polovina zastupitelů. Všechny

je známe a víme, že je obecní věci zajímají, jsou aktivními napříč všemi složkami, a to nejen kulturními a sportovními. Nové zastupitelstvo obce se sešlo již několikrát, a proto mohu říci, že Vacenovice mají opět vedení, které nevyhledává půtky, je otevřené všem myšlenkám, které mohou obci a našim občanům pomoci. Nový elán, nové nápady a náměty, nový pohled posune naši obec zase dál a je jen dobře, že už nyní na začátku volebního období se nebojí práce a složitých úkolů, které na nás čekají.

Velkým úkolem příštího roku je dostavba Multifunkčního domu a domu pro seniory a rovněž prodej stavebních pozemků v lokalitě B6. Další prioritou nového roku je zřízení dětského hřiště, které v naší obci chybí a tento nedostatek už musíme opravdu napravit.

Za sebe i nové zastupitelstvo vám mohu slíbit, že uděláme maximum, aby Vacenovice dál vzkvétaly a byly skvělým místem pro život.

*Vaše starostka
Jana Bačíková*

Zastupitelstvo obce 2018 – 2022

Zastupitelstvo obce od r. 2022

Děti narozené ve II. polovině roku 2022

Jak voní maminka

Alena Gondeková

*Maminka, ta voní po heřmánku,
po kapsách vanilku nosívá
a fialky sype mi do copánků,
když ráno se do oken usmívá.*

*I pusa od ní je celá cukrovaná,
košilky láskou mi navoní,
když věší prádlo,
sluncem milovaná,
pod naší staříčkou jabloní.*

*Jak prostému kvítku z trávy
život jí nadělil sedmero krás.
Medová náruč, zrníčko kávy,
tak voní maminka každému z nás.*

**Sofie Mráková
Natálie Imrichová
Prokop Šimkovič
Timon Vican
Jindřiška Kunčíková
Adam Formánek
Antonín Horák
Rozárie Holíková
Della Koudelová
Teodor Smaženka**

Svatby ve II. polovině roku 2022

Jsi můj strážný anděl

*Už nemusím se vracet v čase,
už mám svého anděla,
když políbil jsem tě já na rty,
snad ses trochu styděla.
Ty jsi světlem mého srdce,
jsi můj strážný anděl...*

Já volám:

*Jsi můj strážný anděl,
co nenechá mě padnout,
celý svět se zachvěl,
když mohl jsem se dotknout.*

*Podlehl jsem tvojí kráse,
tvoji vůni znám,
pokaždé, když zavřu oči,
stále tě vídám.
Ty jsi středem mého bytí,
jsi můj strážný anděl...*

**Martina Kristová a Libor Chvátal
Marie Mihalová a David Grabec
Denisa Šťastná a Jakub Žurovec
Gabriela Bábíková a Ondřej Křížka
Ivana Zapletalová a František Synek
Bc. Zuzana Janovská a Lukáš Ingr
Markéta Chvátalová a David Měchura
Monika Nováková a Miroslav Mikulčík**

Úmrtí ve II. polovině roku 2022

Hodiny života

Miloslava Jurkovičová

*Každý má život jinak dlouhý,
jeden je tu roky, jiný okamžik pouhý.*

*Náš osud až se naplní,
svíčku života sfoukne,
jaké to bude?
Jako když dívka se zavlní
nebo sova v lese houkne?
Jako když spadneš do bláta
nebo tajemně jak třináctá komnata?
Kdo ví?*

*Hodiny života všech stejně ubíhají,
písek tajemna pomaloučku přesypají.
Jak dlouho?*

*To neví nikdo z nás
a už to ani nepoví – až přijde čas.*

**Jaroslava Děkanová 80 let
Jan Chvátal 68 let
Stanislav Brhel 80 let
Mgr. Jan Kuča 79 let
Marie Belková 91 let
Jitka Verbíková 43 let
Antonín Charvát 82 let
Antonín Příkazský 73 let
Antonín Štěpáník 75 let
Blažena Martinková 89 let
Františka Valentová 76 let
Valentin Nešpor 83 let
Jana Macháčková 59 let**

Významná osobní výročí ve II. polovině roku 2022

Vánoční

Ester Vratislavská

*Sněhové vločky
tají na tváři
a dech
je prosycený
klidem*

*Uvnitř nás
se hvězda rozzáří
zažehnuta
Marií a jejím synem*

*Čas pokoje
a vlídné
laskavosti
v náručí
Boží přítomnosti*

93. narozeniny oslavila:
Naděžda Kostýlková

92. narozeniny oslavila:
Anna Rouzková

90. narozeniny oslavila:
Filomena Řiháková

85. narozeniny oslavila:
Ludmila Nedvědová

80. narozeniny oslavili:
František Frolec
Anežka Stašová
Bohumír Dobeš
Františka Böhmová
Jana Lucká
Anna Bolfová

Zlatou svatbu, tj. 50 let
společného života, oslavili manželé:
Zdeňka a Václav Poláškoví

Diamantovou svatbu, tj. 60 let
společného života, oslavili manželé:
Ludmila a František Křížkovi
Marie a Antonín Bábíčkovi

Zlatá svatba – Zdeňka a Václav Poláškoví

STATISTIKA ve II. pololetí roku 2022 ve Vacenovicích

narodilo se	10 dětí
přihlásilo se k trvalému pobytu.....	6 občanů
odhlásilo se z trvalého pobytu.....	13 občanů
zemřelo	13 občanů

Stav obyvatel před uzávěrkou zpravodaje činí 2 161, průměrný věk 42,25 let.

CO SE PODAŘILO REALIZOVAT A CO PLÁNUJEME

V tomto čase již hoří adventní svíce a všichni se připravujeme na příchod nejkrásnějších svátků v roce – čas Vánoc. Snad každý rekapituluje události a své zážitky uplynulého roku a s nadějí pohlíží na rok následující. Stejně tak činí i zastupitelstvo obce, ať to, které skončilo svoji působnost volbami, nebo to nové, které zahájilo další volební období.

V následujícím textu alespoň rámcově zrekapitulujeme, co se v naší obci podařilo realizovat v oblasti investiční výstavby, a také, co chystáme v nadcházejícím novém roce, který už klepe na dveře. V následující tabulce je uveden souhrn staveb ukončených i rozpracovaných v období od 1. 7. 2022 do 30. 11. 2022. Pouze Multifunkční dům je do 31. 10. 2022.

Finanční náklady staveb realizovaných v II. pololetí r. 2022

(finanční náklady jsou uvedeny v tis. Kč vč. DPH)

Poř. č.	Stavba	Projektovaná cena	Realizační cena	Prostavěno	Dotace	Poskytovatel dotace
1	Multifunkční dům a dům pro seniory	53 345	49 161	35 283 do 31. 10. 2022	9000	Ministerstvo pro místní rozvoj
2	ZTI stavebního obvodu B6	9 907	11 395	11 316	2 297 – odpočet DPH	Dobrovolný svazek obcí
3	Změna užívání RD č. p. 34 (Šimečkovy)	–	774	774	850 žádost o dotaci	Ministerstvo pro místní rozvoj
4	Parkoviště č. 1 a 3 u Multifunkčního domu	2 936	3 281	3 230	–	Vlastní prostředky
5	Oprava havarijního stavu kulturního domu	v režii zhotovitele				
	Celkem	66 188	64 611	50 503	11 297	

Jednotlivé stavby byly popsány podrobně již v předchozích zpravodajích. Proto uvádíme jenom upřesnění z průběhu staveb.

1) Multifunkční dům a dům pro seniory: v současné době probíhají ve vnitřních prostorách dokončovací práce na dlažbách části obkladů a položení podlah z PVC. Dále pak montáž zařízení předmetů. Ve spojovacím krčku multifunkčního domu a kulturního domu jsou realizovány vnitřní omítky. Pro dokončení prací ve vnitřních prostorách ve smluvním termínu nic nebrání, protože objekt je již napojen na plynovodní řadu a zhotovitel na své náklady celý dům temperuje. Ovšem venkovní práce na zpevněných plochách, a hlavně fasádě, jsou limitovány v dnešní době klimatickými podmínkami. Pokud zhotovitel firma Syner s. r. o. Liberec nedokončí stavbu ve smluvním termínu do 17. 1. 2023, což je den předání a převzetí stavby bez vad a nedodělků bránících užívání, vystavuje se poměrně vysokým smluvním pokutám za každý den překročení smluvního termínu dokončení díla.

2) ZTI stavebního obvodu B6: tato výstavba infrastruktury, tzn. obslužné komunikace, splaškové a dešťové kanalizace, vodovodu vč. domovních přípojek, plynovodního řadu vč. osazení napojovacích skříní a všech inženýrských sítí mimo kabelového rozvodu NN, byla dokončena v polovině listopadu. Proběhlo předávací řízení a dne 30. 11. 2022 byl potvrzen předávací protokol bez vad a nedodělků. Následně bude požádáno o kolaudační řízení na inženýrské sítě, vodohospodářské objekty a komunikaci. Po vydání kolaudačních protokolů bude možné propojit plynovodní

potrubí na stávající řadu, což bude zřejmě až v jarních měsících po zimní topné sezóně. Ve stejném časovém horizontu dokončí firma EG.D i kabelový rozvod NN. Firma v letošním roce neměla výrobní kapacity pro jejich realizaci.

3) Změna užívání RD č. p. 34 (Šimečkovy): jak jsme uváděli již v Letním zpravodaji, rozhodlo zastupitelstvo obce o pomoci s dočasným ubytováním ukrajinských občanů, postižených válečným konfliktem. Byly provedeny nutné stavební úpravy vč. vybavení tří samostatných bytů. V současné době jsou obsazeny již dva byty v počtu sedmi ubytovaných, z toho tři dospělí a čtyři děti. Další možnost obsazení třetího bytu je v jednání. Věříme, že se u nás bude ukrajinským občanům líbit a alespoň částečně zapomenou na hrůzy probíhající války.

4) Parkoviště č. 1 a 3 u Multifunkčního domu: toto parkoviště s celkem 19 ks parkovacích stání bylo navíc požadováno obcí jako navýšení kapacity, protože bude sloužit i pro provoz pošty. Tato parkoviště jsou v současné době ukončena a je potvrzen předávací protokol.

5) Oprava havarijního stavu kulturního domu: zhotovitel provádí tuto opravu části kulturního domu na vlastní náklady, protože havárii způsobil vlastní činností. V současné době zbývá dokončit stěrkovou vrstvu podlah druhého nadzemního podlaží a následně položit podlahové PVC – vinyl a provést výmalbu prostor vnitřního schodiště a vestibulu stávající části kulturního domu, jehož povrchy stěn byly poškozeny při opravě zatečením dešťových vod. Dle vyjádření zhotovitele budou všechny práce ukončeny do 15. 12. 2022.

Nynější prostory bývalého kadeřnictví na Šimečkovém

Nynější prostory bývalé sběrný prádla na Šimečkovém

Nynější prostory bývalé školní jídelny na Šimečkovém

Nová pošta a propojení MFD a KD krčkem

Obkládání koupelen MFD

Oprava havarijního stavu kulturního domu

Parkoviště za MFD

Pokládka PVC v bytech pro seniory

Realizace fasády domu pro seniory

Stavba parkoviště u MFD

Stavba tech. infrastruktury stavební obvod B6

Stavba tech. infrastruktury staveb. obvod B6

V následující tabulce uvádím stavby, které jsou již připravené k realizaci, případně ty, které budou mít stavební povolení do jarních měsíců. Samozřejmě, že důležitým úkolem zastupitelstva obce bude, pokud možno, zajistit finanční

prostředky z dotačních titulů. To zřejmě nebude při dnešním stavu vládního rozpočtu na r. 2023 vůbec lehký úkol. Je vysoce pravděpodobné, že dotační možnosti budou podstatně omezené.

Plánované stavby a jejich finanční náklady (finanční náklady jsou uvedeny v tis. Kč vč. DPH)

Poř. č.	Stavba	Projekční cena
1	Kulturní dům Vacenovice – stavební úprava a dostavba	19 500
2	Dětská hřiště Pod Poštou a Stanoviska	2 600
3	Tenisový kurt s umělou antukou ve sportovním areálu	5 363
4	Mateřská škola – oprava ZTI a modernizace	6 163
5	Parkoviště v ul. Pod Kostelem (za penzionem Oáza)	3 691
	Celkem	37 317

Ceny uvedené v tabulce jsou z předkrizového období, ještě před enormním nárůstem cen materiálů, pohonných hmot a inflace. Takže se dá očekávat, že ceny staveb z výběrových řízení budou min. o 30 až 40 % vyšší.

1) Kulturní dům Vacenovice – stavební úprava a dostavba: tato akce má již více než rok platné stavební povolení a je možné ji realizovat. A dokonce nejenom možné, ale poměrně nutné. Kulturní dům za svých cca 50 let provozu vykazuje poměrně velké množství poruch v elektroinstalaci, odvádění splaškových vod a topení. Je tomu asi 14 dnů, kdy nastala porucha na přívodu tepla z kotleny ZŠ. Někde v místech pod komunikací a pod přístupovou rampou ke vchodu do školy uniká voda ze značně zkorodovaného potrubí. Topení z kotleny ZŠ muselo být uzavřeno a v suterénu kulturního domu musel být osazen nový kotel, napojený na elektrickou energii. Bylo to jediné možné řešení, jak zajistit teplo přes zimní období. Ihned po spuštění kotle s úpravou napojení na vnitřní rozvody začaly v přísálí a v šatně téct staré plechové radiátory, které musely být odstaveny. Kulturní dům si zaslouží rekonstrukci, neboť jeho provoz bude stále dražší a zajištění funkčnosti náročnější.

2) Dětská hřiště Pod Poštou a Stanoviska: u této akce, která je opět důležitá, je požádáno o dotaci, a po jejím získání je možné zorganizovat výběrové řízení na zhotovitele vč. realizace díla.

3) Tenisový kurt s umělou antukou: opět stavba s platným stavebním povolením, která pouze čeká na získání financí z dotačních prostředků a je možné ihned po výběru zhotovitele stavbu zahájit.

4) Mateřská škola – oprava ZTI a modernizace: znovu akce, kterou je možné, a zde i nutné, ihned realizovat. Jedná se hlavně o opravu WC, umývárny a odpadů, které jsou již ve zcela nevyhovujícím stavu. V současné době je už rozpracována projektová dokumentace na rozšíření této stavby. Jedná se o rekonstrukci bloku „D“, což jsou stavební úpravy zázemí kuchyně – skladů a kanceláří.

5) Parkoviště v ul. Pod Kostelem: na tuto stavbu bylo v průběhu listopadu požádáno o vydání stavebního povolení, které by mělo nabýt právní moci, při obvyklé délce stavebního řízení cca 3 měsíce, do jarních měsíců 2023. V dnešní době se ještě zpracovává projekt pro nabíjecí stanici pro elektromobily.

Z popsaného je zřejmé, že nové zastupitelstvo může plynuce navázat na práci minulého zastupitelstva, ale nebude to mít lehké z důvodu získávání finančních prostředků.

Vážení spoluobčané, na závěr Vám všem jménem svým i za celé zastupitelstvo jak končící, tak nové, přeji klidné a krásné vánoční svátky v kruhu svých rodin i ve společenství všech spoluobčanů. Stejně tak vám všem přeji pevné zdraví, štěstí, veselou mysl i v této nelehké době, splnění všech přání, a to nejen v tyto svátky, ale i po celý nový rok.

Ing. František Novák

Stavba tech. infrastruktury stavební obvod B6

Stavební obvod B6-práce na stavbě infrastruktury

MILÁ NÁVŠTĚVA Z BABINY GREDEY

Hody

Letošní hodovou slavnost jsme prožívali tak trochu netradičně. V ty dny jsme měli příležitost přivítat ve Vacenovicích milou návštěvu z družební obce Babina Greda z Chorvatska. S pýchou a hrdostí jsme jim mohli ukázat, jak u nás ctíme a zachováváme tradice našich předků. Slavnostní mše svatá i hodový průvod, naše nádherné kroje, muzika a tance – pro ně nepochopitelné verbuňky, vrtěné nebo tance v páru –

Hodový průvod

Přivítání přátel z chorvatské obce Babina Greda

to vše v našich hostech zanechalo nezapomenutelný dojem. Oni sami, na důkaz toho, jak si našich tradic váží, oblekli v neděli chorvatské kroje a připojili se ke slavnosti s námi.

Naším vzácným hostům jsme během jejich pětidenního pobytu rádi ukázali aspoň některá pozoruhodná místa v našem okolí. Mohli obdivovat mimo jiné zámecké zahrady v Lednici, vinařství Chateau Valtice a kyjovský pivovar. Měli také příležitost zamyslet se nad historií a smutnými osudy lidí z mezinárodního internačního tábora ve Svatobořicích, který byl založen již vládou Rakousko-Uherska během první světové války a sloužil jako internační různým režimům až do r. 1950. V r. 2017 byly na místě tábora otevřeny památník a muzeum.

Těšíme se na další srdečná a přátelská setkání.

Ing. Věra Šťastná

Návštěva vinných sklepů Chateau Valtice

Internální tábor Svatobořice-Mistřín

Loučení s přáteli

Chateau Valtice

Minaret – Lednice

Pivovar Kyjov

LÍPA SVOBODY

Jistě jste všichni zaregistrovali lípu uprostřed návsi u autobusové zastávky, u kapličky. A letos začala schnout. Pro většinu lidí je to ...strom. A nejspíš málokdo ví, že ten strom má docela zajímavou historii. Dnes už poněkud nejasnou, protože existuje jen málo pamětníků a nikdo, koho by se to přímo týkalo. Během rozhovoru s paní starostkou vyplynulo, že se jí snad říká Lípa svobody a navedla mne k drobnému pátrání. Co jsem věděla, bylo to, že ji sázel můj otec Antonín Ryba, který nebyl vzpomínající typ a jen kdysi utrousil: „Sadil sem ju s učitelkú a děckama, ten rok, co sas narodila.“

To, že to byl rok 1969 bylo zjevné, ale nic víc nedodal. Ale jak znám tatku, mohl to být podzim 1968, nebo jaro 1969. V době, kdy mi o tom řekl, na nějakých pár měsících nezáleželo. Ale usoudila jsem, že asi nejpravděpodobnější bude jaro 1969, protože pan František Křížka mi říkal, že ji chodil zalévat. A zaléval dobře, chytla se.

Hledala jsem v zápisu kroniky nějaké zmínky o této události a bohužel jsem nic nenašla. Tehdy byl kronikářem pan Bohumil Květoň, ale oficiální zápis z té doby je poněkud sporný. Rok 1968, 1969 a rok 1970 je tam zapsán dohromady

jako jeden zápis a je pod ním podepsán tehdejší ředitel Základní školy pan Miroslav Hofírek. Popravdě není to zajímavé, ani veselé čtení. Mohu snad dodat, že poplatné době a události tehdejší doby vysvětlující dle politiky tehdejší vládnoucí strany.

Nejzajímavější na tom všem je to jméno ředitele ZŠ. Dle pamětníků to byl totiž ředitel Hofírek, který inicioval, aby se zasadila ona Lípa svobody jako protest proti okupaci. Můj otec se k tomu dostal, předpokládám, díky své funkci předsedy JZD Vacenovice. A možná díky shodě názoru na tehdejší události. Dokonce jsem se dozvěděla, že snad tento počín stál ředitele Hofírka místo.

Nicméně, lípa byla zasazena, rostla utěšeně 53 let a zdá se, že její život už skončil. Nu což, to je život, ale bylo by zajímavé zachovat její, mohu říct, „poselství“. Někakým pamětním artefaktem, dalším stromem?

Čerpala jsem ze vzpomínek pana Fr. Křížky, A. Krista a A. Ryby.

L. Svorová

Podzimní radosti v mateřské škole

Co se událo v mateřince během prázdnin? Mateřská škola byla pro děti otevřena v měsíci červenci. V srpnu se udělaly drobné opravy a úpravy v budově školy. Bohužel, vzhledem k současné situaci, nebyla vysána žádná dotace na vnitřní rekonstrukci MŠ (stávající vnitřní zařízení je bohužel v původním stavu z roku 1981). Byly pouze nainstalovány nové kliky a zámky uvnitř budovy tak, aby byl na všechny dveře, včetně tříd, centrální klíč a zároveň byla možná v budově invakace.

Tento školní rok začal ve čtvrtek 1. září 2022. V mateřské škole je zapsáno na výjimku, se souhlasem zřizovatele, 83 dětí, které jsou rozděleny do 3 věkově smíšených tříd. Předškoláků je letos rekordní počet 35 dětí.

Pro děti byl na první týden tradičně objednan skákací hrad, také jsme si všichni ze školky vyzkoušeli evakuaci budovy – cvičný požární poplach. Druhý a třetí týden v září jsem jsme si jako školka vyjeli na výlet do Sonnentoru v Čejkovicích, kde se děti seznámily s výrobou čajů. V rámci prevence a bezpečnosti nás navštívili ambasadoři z projektu VZPouřa úrazům, kdy dětem popsali svůj úraz a seznámili je s životem po úrazu. Již tradičně začal také sportovní program „Školky v pohybu“, který je realizován s profesionálními trenéry každé pondělí dopoledne. Koncem září se uskutečnila na zahradě MŠ „Dýňová show“ za velké účasti dětí a rodičů.

Začátkem října jsme si zajeli do Kina Panorama Kyjov na filmové představení „Princezna rebelka“. Pro děti byla zahájena „Hravá angličtina pro předškoláky“, kdy pro velký zájem bylo potřeba udělat 2 skupiny dětí. V říjnu začaly lekce bruslení na Zimním stadionu v Hodoníně, kdy se letos přihlásilo opět rekordních 39 dětí. Pan David Rančík si pro děti připravil moc hezkou prezentaci o práci hasičů, která děti velmi zaujala. Také naši MŠ navštívila paní Irena Kratochvílová, která je nevidomá. Dětem přinesla ukázat kompenzační pomůcky a krásně jim zahrála na klavír.

V listopadu jsme pokračovali v lekcích bruslení, „Školky v pohybu“. Do školky také přijelo „Mobilní planetárium“. Děti se seznámily s vesmírem a naší sluneční soustavou. Také jsme „zamkly les, aby tam nikdo nevlez“.

Beseda s nevidomou paní

V prosinci nás čeká „Andělsko – čertovský rej“ s biskupem Mikulášem, dále koncert skupiny Marbo a dokončení kurzu bruslení. A po třech letech „Vánoční setkání“ na zahradě MŠ. A pak už se budeme všichni těšit na Ježíška...

Závěrem bych chtěla moc poděkovat za výbornou spolupráci paní starostce Ing. Janě Bačikové, MBA, bývalému panu místostarostovi Ing. Františkovi Novákovi a také všem zaměstnancům Obecního úřadu. V neposlední řadě také děkuji kolegyním z MŠ za milou a vstřícnou spolupráci.

Všem občanům Vacenovic, ale i čtenářům zpravodaje, přeji pohodové Vánoce a do roku 2023 hodně štěstí a hlavně pevné zdraví.

Mgr. Lenka Štosová, ředitelka mateřské školy

Bruslení

Dýňová show

Filmové představení v Kyjově

Návštěva Sonnentoru v Čejkovicích

Planetárium v mateřské škole

Preventivní program Vzpoura úrazům

Skákací hrad v mateřské škole

Školky v pohybu

Školky v pohybu

Nastal čas dětí a nadějí, kž utichnou všechny spory a hádky, z nebe se na zemi snášejí... vánoční svátky.

Už máme za sebou i první sněhové vločky a já mám v živé paměti ještě to krásné léto, které nás provázelo téměř celými prázdninami přímo tropickými teplotami. Kdyby se tak dalo trochu toho sluníčka nasbírat do zásoby pro šedivé a mlhavé dny podzimu a povzbudit nás na duši. A tak se snažíme i ve škole dělat si to hezké, i když za okny je všelijak... a ještě dál nemají okna vůbec.

Od prvního kroku na školním dvoře 1. září opravdu uběhly čtyři měsíce. Společně jsme vyšlápli i s našimi prvňáčky, kterých se posadilo do lavic 23. Dnes už v matematice sčítají a odčítají do 6, píšou do písanky a čtou své první věty ze slabikáře. Nejsou na to ale sami. Provází je projekt Večerníček a s ním plno pohádkových postav. To se pak jinak zvládá, když vám dodá maxi sílu Fík, nebo to můžete vzít s nadhledem a lehkostí Boba a Bobka z kouzelného klobouku. Zkrátka s paní učitelkou putují z pohádky do pohádky a stávají se z nich šikovní školáci. Jak by ne, když mají vzory ve svých patronech z páté třídy. Ti je provedli prvním dnem ve škole, navštěvují je o přestávkách a při tvoření v lese na Den stromů (20.10.) jim šla společná práce od ruky. S lehkostí se snažíme od tohoto školního roku nosit i aktovky. Do každé třídy byly zakoupeny z financí zřizovatele (naší obce) komody s plastovými šuplíky, kde si děti odkládají učebnice a sešity. Domů si berou jen potřeby pro splnění domácích úkolů.

Mottem školního roku 2022/2023 je heslo **„Jedeme v tom spolu“**, ...tak jsme to rozjeli. Hned v září jeli třetáci a čtvrtáci za poznáním do planetária v Brně. Druhá třída vyrazila na projekt Kolem světa za zvířátky do ZOO v Hodoníně. Parťáci z první a páté třídy vyšli společně po Vácenovicích.

Rozjely se nám i děti na koloběžkách a hlava nehlava směr škola se ráno sjížděly ze všech uliček. Začalo to několika pohozenými koloběžkami pod obecním úřadem a s povolením parkovat na školním dvorku se z toho stala

postupně „Jízda.“ Dvorek v obležení nejméně 30 koloběžek a žádná přilba na hlavu. Od prosince se tedy museli školáci smířit se zákazem této aktivity a znovu spoléhat na své rychlonožky. Na jaře jim to vynahradíme školní koloběžkádou, třeba i s rodinnou štafetou.

Jinak je ale pohyb v jakékoliv sportovní aktivitě ve škole vítán! Tradičně mohli žáci své vytrvalostní i motorické dovednosti otestovat na akci Spolu v pohybu s místní TJ Sokol Vácenovice, kterou nás provázel ochotný tým organizátorek a dlouholetých cvičenek. Velmi oblíbený je projekt s profi trenéry, kteří vedou sportovní činnosti přímo v hodinách tělocviku. Letos to vyšlo na středy pro 1.tř. a 3.B. Má to zázračný efekt, když se před děti postaví vysportovaní mladí lektoři, to pak není jedno tričko suché. Snad se i na jaře podaří tento grant obhájit a tyto společné hodiny zase zahájíme.

V pátém ročníku jsme rozběhli výuku nové informatiky. Je to dvouhodinová dotace na týden, využíváme ji v dělených hodinách s angličtinou. Každá půlka třídy, a tím menší počet žáků, může pak získávat více individuální přístup a podporu učitelky. Pro zpestření těchto IT dovedností jsme hradili žákům 5.tř. také projektový den s odborníkem z praxe a vyzkoušeli si s ním základy hravého programování i robotiky s Ozoboty. Ti budou rovněž součástí nové výuky a mohli jsme je zakoupit z prostředků na digitalizaci z MŠMT.

Pohlazením zase na duši byla beseda se spisovatelkou Lucií Hlavinkovou, autorkou knížek pro děti i dospělé čtenáře. Děti ji poslouchaly se zaujetím a měly plno otázek na práci spisovatelky. Samy ví, jak je těžké dát dohromady třeba jen básničku. Natož pak napsat poutavý příběh s dětskými hrdiny. Celou besedu jsme pořádali ve spolupráci s místní knihovnou a především díky iniciativě paní knihovnice Marie Měchurové.

Na své si přišly i děti ve školní družině. Paní vychovatelky jim zařídily odpoledne plné kouzel, opravdu přišel i kouzelník a vykouzluhl nejen jejich úsměv.

4. tř. Planetárium Brno

2. tř. ZOO Hodonín

Do konce tohoto pololetí ukončíme projekt OP VVV: Podpora a inovace v naší praxi financovaný EU. Součástí těchto projektových šablon byly především projektové dny, čtenářské a jazykové kluby, doučování i vzdělávací semináře pro učitele. Byla to spousta zajímavých aktivit, které nezatěžovaly daný rozpočet školy.

Mottem školního roku chceme vtáhnout ke společným činnostem i rodiče a prarodiče našich žáků. Po dlouhém období „karantény“ jsme mohli tvořit např. s prarodiči drobnosti na vánoční jarmark, na který se moc těšíme. A do Vánoc už jen krůček...

Moc děkuji všem, kteří činnost školy podporují, ať už na úrovni obce, nebo ve spolupráci s ostatními partnery, kteří se podílí na bohaté zájmové činnosti školy jako Sokol, Klubíčko, Sojky, hasiči, fotbalisti, elektromontéři.

Děkujeme. ♥

Z celého srdce nám všem přeji pěkné svátky, pevné zdraví a víru v naději, že se svět zase uzdraví.

Mgr. Liběna Lisá

Beseda se spisovatelkou

5. tř. Projektový den IT

KLUBÍČKO VACENOVICE z.s. – centrum pro rodinu

Milí přátelé Klubíčka, je neskutečné, jak ten čas letí. Vánoce jsou opět tady. Rozhodli jsme se tentokrát poukázat ne na to, co se nám více či méně podařilo, ale při pohledu do kalendáře jsme zjistili, že naše stanovy a tedy vznik centra se datuje na 26. 4. 2013. Je to opravdu neskutečné, že jsme tu s vámi již deset let. I když, při pohledu na naše děti, víme, že se nejedná o žert, ale o holou skutečnost.

Právě kvůli našim dětem a naší touze trávit s dětmi čas mimo domov, setkávat se s maminkami v obci a navazovat nové známosti, které trvají dodnes, jsme v roce 2013 centrum založili. První zázemí jsme měli u pana Mikulčíka na Dolním konci a i díky jeho ochotě nám poskytnout azyl, jsme mohli náš plán uskutečnit a na dva roky se zde v herně s dětmi scházet, tvořit, cvičit. Děti získaly kamarády a maminky také.

Poté jsme se přestěhovali do prostor na Jezérka ke Šťastným a následně do rodinného domu v ulici K Vinohrádkám, kde jsme měli k dispozici i zahradu. Naposledy jsme působili v bývalé školní jídelně na Šimečkovém. Nyní stálé prostory nemáme, využíváme většinou prostory obecní nebo školní. Ovšem stále něco kutíme a snad to dobře dopadne a prostory budou. Nesmíme usnout na vavřínech.

Chtěli jsme toto zmínit, neboť je zde spousta nových maminek, které o nás skoro ani nevědí, třeba by také s dětmi chtěly trávit čas mimo domov a poznávat své okolí.

Za těch deset let se nám určitě něco nepovedlo, ale trůfneme si říci, že se i spousta věcí povedlo. Předně jsme vytvořili tradici v pořádání jarní a podzimní dětské burzy, kterou vyhledávají maminky z širokého okolí. Jedná se o velmi náročnou akci (z časového hlediska), ale bude-li

Divadlo

Jak to vidí nevidomí

Lampionový průvod

Ukončení léta

Tutanchamon

Vánoční dílničky

zájem, určitě ji pořádát stále budeme. Mezi naše pravidelné aktivity patří i ukončení léta, kdy máme program pro rodiny s dětmi – snažíme se měnit témata, nabízet stále něco nového, i když po tak dlouhé době je to těžší a těžší. Proto jsme také rády za vaše nápady a pomoc. Také každý rok před Vánocemi chodíme na malou vycházku ke Krakonošovu, kde zdobíme stromeček pro zvířátka. Ne jinak tomu bude i letos a to v sobotu 17. 12. 2022.

Pořádáme také různé přednášky, nejen pro děti, ale i pro dospělé. Dále kulturní akce – divadlo, karneval, výlety a jiné činnosti. Vytvořili jsme malované hřiště směrem na Růdník.

Pokud se ohlédneme za letošním podzimem, dovolte nám zmínit některé akce, které jsme pro Vás uskutečnili. Ještě před prázdninami jsme navštívili hvězdárnu ve Žďánicích. K pozorování slunce to vzhledem k počasí nebylo, ale dalekohled a observatoř jsme si z blízka prohlédli a program v planetáriu zaujal jak děti, tak dospělé. Hvězdy v létě jsou nádherné, a proto jsme se letos poprvé setkali i o prázdninách a neměli jsme každoroční volno. Uprostřed prázdnin jsme využili prostor SK Vacenovice a udělali si noc pod hvězdami. Odpoledne byla stezka putování vesmírem, různé soutěže a opékání špekáčků. Pod noční oblohou nás navštívil pan Maňák, který se hvězdám věnuje a udělal nám krátkou přednášku. Dokonce jsme viděli i padat hvězdy. Nakonec jsme spali ve stanech a ráno měli společnou snídani. Děkujeme všem, co se zúčastnili, byl to moc pěkný víkend a určitě něco podnikneme i příští léto.

Další letní akcí bylo ukončení léta. Každoročně se snažíme navodit nějaké téma. V minulosti jsme měli indiány, piráty, olympijské hry a letos jsme to pojali ve stylu army. Děkujeme klukům z profesionální armády za pomoc. Počasí nám vyšlo. Odpoledne jsme si skvěle užili. K dispozici nesměly chybět skákací hrady, diskotéka a nově jsme měli i projížďku na koních. Jsme rádi, že s námi konec léta trávíte.

Koncem září se nám také rozběhl kroužek STREET DANCE. Jak se holkám daří, a jak jsou šikovné, můžete vidět na jejich různých vystoupeních např. na farním dnu a naposledy na Adventním jarmarku. Rády mezi sebou přivítají každého, kdo má zájem. Schází se každý čtvrtek od 16 hod v tělocvičně ZŠ.

V říjnu nás navštívilo Divadlo Matýsek s příběhem šneka Bedřicha. Přiznáme se, že jsme měli obavy z účasti, neboť vystoupení proběhlo ve čtvrtek. Účast nás mile překvapila a doufáme, že jste si tu hodinku skvěle užili. Začátkem listopadu jsme podnikli s rodinami výlet do Brna na výstavu Tutanchamon, která je na výstavišti. Je zajímavá jak pro děti, tak pro dospělé. Končit bude až 8. 1. 2023, máte tak čas se na vlastní oči přesvědčit, jakou nádhrou hrobka skrývala, když byla objevena.

Chceme dětem ukazovat i to, že kolem nás jsou lidé nejen zdraví, ale mají různé hendikepy. Těmto lidem se nemusíme stranit, nejsou pro nás „problém“, rozhodli jsme se uspořádat pro veřejnost přednášku paní Irenky Kratochvilové, která je od narození nevidomá. Vykládala nám o životě, překážkách i pomůckách, které využívá v běžné činnosti. Všichni si aktivně vyzkoušeli např. hrát domino, nalít hrnek vody, rozpoznat vůně koření, namazat si chléb, napsat si na stroji pomocí braillova písma své jméno, prostě si život potmě vyzkoušet. V podvečer jsme uskutečnili charitativní běh pro „Světlušku“. Ta byla naším patronem. Děti měly trasu cca 1km a dospělí 3km. Všichni zdárně doběhli do cíle. Děkujeme za podporu, výtěžek 2.600 Kč putuje na konto

„Světluška“. Jsme rádi, že si přišli zaběhat nejen místní, ale i přespolní z Ratíškovic, Bzence apod. Věříme, že se dá vytvořit pěkná tradice a večerní běhy pořádát každoročně, neboť „I běhat potmě má smysl“.

Součástí naší činnosti jsou nejen výlety a akce, ale zejména vzájemné setkávání a poznávání se. U dětí apelujeme na vybudování si sociální vazby, rozvíjení hrubé i jemné motoriky, a proto také uskutečňujeme tvořivá odpoledne. To poslední jsme měli v klubovně SK Vacenovice, kde děti tvořily výrobky na letošní Adventní trhy. Jednalo se o mýdla, soli do koupele, stromečky aj. Děti si je pak sami na jarmarku prodávaly.

Zatím poslední akcí je rozsvěcení vánočního stromu. Již dva roky nebylo možné uskutečňovat větší akce. Náš plán spojit lampionový průvod právě s rozsvěcením stromu jsme proto mohli uskutečnit až letos. Děkujeme všem, co přišli a pomohli nám navodit adventní čas.

Do konce roku nás čeká ještě vycházka za zvířátka do lesa. Tuto cestu podnikáme od našeho vzniku, tedy celých deset let. Proto budeme rádi za každého, kdo se k nám přidá a odpoledne s námi stráví.

A na co se těšíme. Bude-li zájem, zkusili bychom cvičení rodičů s dětmi od 2-5 let. Dříve bylo velmi oblíbené.

A hlavně Vás zveme na KARNEVAL v neděli 29. 1. 2023 od 14 hod v sále Hospody u Letochů.

Přejeme krásné Vánoce

Kamila Profotová, Petra Rybová a všichni z Klubíčka

Army day

DECHOVÁ HUDBA VACENOVJÁCI

Vážení spoluobčané,
je tu opět čas vánoční, blíží se konec roku 2022, a tak nám dovolu malý ohlédnutí.

Letošní rok jsme začali velkým koncertem v Kyjově v rámci seriálu dechových hudeb a pak nám začala plesová sezóna. Krásný byl třeba Krojový ples ve Spytišněvi. Letos jsme byli pozváni na spoustu přehlídek dechových hudeb, nebudeme všechny jmenovat, ale hráli jsme třeba v Bludově, kde nás ve velkém vedru čekal plný přírodní areál. Přehlídku moderoval náš kamarád Karel Hegner. Dále jsme vyhrávali na přehlídce v Přibyslavicích, kde si s námi přišla zazpívat známá zpěvačka a moderátorka Květa Navrátilová. K létu samozřejmě patří hody. My jsme hodovali třeba v Horních Bojanovicích, nebo 2 dny v Hlohovci, kde bylo hodně veselo.

Spoustu krojovaných bylo i na hodech v Chrlčích. Už několikátý rok jsme hráli Trdlovačku ve Vícemilicích, kde je teda opravdu velká sranda a místní dámy trdlují až do rána.

Letošní rok byl pro nás i ve znamení oslav a hlavně zapíjení. V červenci se našemu tenoristovi Tomášovi narodila holčička Ema, v srpnu jsme slavili 50tiny našeho trumpetisty Jardy Augustina, v září se narodil syn Petříček trumpetistovi Peťovi Grufíkovi a v listopadu se narodil syn Adrián našemu melafonistovi Rudovi. Jsme rádi, že se nám rozrůstá náš tým a přejeme všem hodně zdraví.

Přejeme vám krásné pohodové Vánoce, hodně zdraví, hodně štěstí, osobní spokojenosti a do Nového roku 2023 všechno nejlepší.

DH Vacenovjáci

ROK 2022 A MUŽSKÝ SBOR Z VACENOVIC

Vstup do roku 2022 byl stále ještě ve znamení covidových opatření. I proto si velmi cením toho, že se nám v řádném termínu, v polovině března, podařilo zorganizovat XV. ročník Daruj krev s mužským sborem. Akce se zúčastnilo 10 dárců a nechybělo ani naše poděkování personálu transfúzní stanice – jak jinak než písničkami.

V pátek 8. dubna proběhl Den Země. S tradičním heslem: „Nigdo to za nás neukludí“, jsme vyrazili na úklid našeho lesního rajónu od Šmelcu po drůbežárnu.

S pokračujícím jarem se začalo blýskat na lepší časy a rozjely se nejenom folklorní akce. Je nám velkou ctí, že jsme mohli být součástí velkolepé akce Velikonoční jarmark, která se uskutečnila první víkend měsíce dubna u nás ve Vacenovicích. Poslední neděle v dubnu patří setkání mužských sborů v Dubňanech – letos už po třicáté. Dubňáci nezklamali a setkání bylo opět perfektně připravené.

Třetí víkend v květnu jsme zdolali akce u našich nejbližších sousedů – sobotní večer a noc jsme prožili v areálu ratíškovických vinných sklepů na Slavíně a následující nedělní odpoledne jsme se prezentovali v areálu pohádkového zámku v Miloticích. Ve Vacenovicích jsme v sobotu před vacenovskou poutí svými hlasy přispěli k důstojnému průběhu Dne farnosti.

Významnou akcí, která přitahuje stále více a více poutníků nejen z blízkého okolí, je cyrilometodějská Pout' k liliovému kříži na vrcholu Náklo. V letošním roce kamennou mužskou skupinu významných historických moravských postav rozšířila první žena a tím se ještě více umocnila tajemnost tohoto místa. Při pouti byla odhalena a olomouckým

biskupem Antonínem Baslerem byla požehnána socha velkomoravské princezny Dobrosnavy, která je známá především jako mučednice svatá Orosia.

I letos jsme vyjeli, nejenom za hranice všedních dnů, ale i na Slovensko, do Smolinského na setkání mužských sborů s příznačným názvem Zaspívajme kamarádzi. Krásný červencový večer a noc jsme prožili i v sousedním Vlkoši v areálu vinných sklepů, kam nás k účinkování pozvali Přátelé Achtele na akci U vína při měsíčku. Byl to náročný šestihodinový pěvecký maraton – zazpívali jsme postupně u cca třiceti sklepů. V našem uměleckém kalendáři nemůže v polovině srpna chybět návštěva Hroznové Lhoty na folklorním odpoledni s kamarády zpěváky. Poslední pátek v srpnu máme už několikátý rok vyhrazený pro účinkování na charitní akci v rámci Dne otevřených dveří v DPS Svatobořice-Mistřín.

Letošní krásné léto jsme si prodloužili v rámci festivalu Babí léto v Bánově, na který nás pozvaly Zpěvule z Bánova. Super akcí byla zářijová návštěva Prahy a s ní spojený křest knížky Dana Zátopková 100. Díky naší starostce Janě Bačíkové jsme měli tu čest reprezentovat naši obec společně s Marijánkami a cimbálovou muzikou Oskoruška.

Milou akcí bylo naše vystoupení na setkání sklářských důchodců Vetropack Moravia Glass. Náš program byl sestavený nejen k poslechu, ale i k aktivní pěvecké spoluúčasti hostů. Při společném zpěvu sálem zazněly hlavně písničky o víně a sklářská „hymna“ Skleničko ty skleněná.

Měsíc prosinec letošního roku je rovněž velmi bohatý na naše vystoupení. V době psaní tohoto příspěvku začíná

Velikonoční jarmark

Den otevřených dveří v DPS Svatobořice-Mistřín

Pout' k liliovému kříži

advent a nás první prosincový víkend čeká v sobotu rozsvícení vánočního stromu v Syrovíně a v neděli zazpíváme na Vánočním zpívání ve Bzenci.

V neděli 18. prosince v 15 hodin uspořádáme Adventní koncert v Kostele Božského Srdce Páně ve Vacenovicích. Těšit se můžete na Schólu Vacenovice, Saxofonový kvartet, Marijánky a Mužský sbor z Vacenovic. Výtěžek dobrovolného vstupného bude věnován na potřeby farnosti.

V pátek 23. prosince vás co nejsrději zveme na „Zpívání u vánočního stromu“ před OÚ – začátek tak jako každý rok v 16:15 po rozsvícení stromu. Teplé oblečení si vezměte s sebou z domova, něco tekutého pro zahřátí bude připraveno. Pokud bude nepříznivé počasí, zazpíváme si ve sklepě U Habáňa.

Přijměte rovněž pozvání na neděli 12. února 2023, kdy se chystáme uspořádat doma ve Vacenovicích XVII. Předfašankové setkání mužských sborů. Opět pozveme sbory z blízkého okolí i ze vzdálenějších regionů, abyste měli možnost shlédnout pestrost krojů a krásu lidového zpěvu a hudby.

Pokud vás činnost našeho sboru zaujala, můžete více informací získat na webových stránkách: www.mszyvacenovic.wbs.cz nebo na našem Facebooku.

Děkujeme našim rodinám za obrovskou podporu a trpělivost. Vám, věrným posluchačům a divákům, patří velký dík za přízeň. Všem přejeme krásné prožití svátků vánočních a úspěšný nový rok 2023.

*Mužský sbor z Vacenovic z. s.
Zdeněk Novotný*

Z ČINNOSTI SZPO VACENOVICE V ROCE 2022

Po dlouhé koronavirové odmlce jsme konečně mohli obnovit v plné míře zájmovou činnost pro naše seniory. První akcí byla výroční schůze, na které jsme se sešli v hojném počtu. Pro dobrou zábavu nám zahráli manželé Grufíkovi a program zpestřila také bohatá tombola, kterou si členové sami zajistili. Již v březnu jsme uspořádali první zájezd do Vizovic s exkurzí do čokoládovny, sklárny, a také do vizovické likérky. V dubnu jsme se pobavili na divadelním představení v Uherském Brodě, hlavní role si zahráli Simona Stašová a Petr Nárožný.

Již tradičně navštívujeme zahrádkářskou výstavu Floria v Kroměříži, kde získávají členky inspiraci a nakoupí květiny a zeleninu pro své zahrádky.

Pětidenní relaxační pobyt se tentokrát konal v Broumově a okolí. Zde jsme měli možnost navštívit Broumovský klášter, zde je uložena mimo jiné kopie Turínského plátna. Velkým zážitkem byl výlet do Adršpašských skal, které si každý prošel podle svých možností a schopností. Navštívili jsme zámek Opočno, Bouzov a Babiččino údolí, a také muzeum stavebnice Merkur. Velmi zajímavá byla návštěva biofarmy

Hrad Bouzov

Klášter Rosa coeli

Kostel Guty

Mariazell relax v Alpách

Tatra Kopřivnice

ve Vernéřovicích, kde jsme si mohli nakoupit výborné uzenářské speciality. Ve Vernéřovicích jsme také navštívili jeden z dvanácti poutních kostelů v tomto kraji. Dalším kostelem z této skupiny, který jsme navštívili, byl dřevěný kostelík v Broumově. Také jsme zavítali do Polska, kde jsme navštívili Euroland. To jsou vlastně mini stavby významných světových památek, například Eiffelovka, Vítězný oblouk a podobné stavby v krásně rozkvetlém parku.

A samozřejmě, když Polsko, tak také došlo na tržnici a nákupy. Někteří si ve volném čase zašli do vířivky, někdo do cukrárny a někdo na pivo. Každý večer jsme se dobře bavili, ale poslední večer jsme si při hudebním vystoupení zatančili a zaspívali. Na zpáteční cestě ještě zámek Častolovice, dobrý oběd a hurá zpět k domovu. Byl to opravdu vydařený pobyt.

Na červencové koupání jsme si zajeli do Vincova lesa, tu jsme si nahřáli kolena a záda a pěkně si odpočinuli. Dalším cílem našeho programu byl klášter v Dolních Kounicích Rosa coeli, což znamená Růže nebeská, který na nás zapůsobil úžasnou magickou atmosférou. Po návštěvě kláštera někteří absolvovali křížovou cestu a společně jsme navštívili místní synagogu. Po obědě jsme vyrazili do moderního vinařství Sonberk.

V létě jsme se také vydali do Mariazell, navštívili jsme poutní baziliku, je zde uložena soška Madony s dítětem, která se také nazývá Matka slovanských národů. Lanovkou jsme vyjeli na horu nad město a prošli jsme kouskem Alp. Někteří otužilci se okoupali v jezeře Erlaufsee. Protože nám druhý den příliš nepřálo počasí, zamířili jsme do termálů, a pak na zpáteční cestě zastávka v klášteře Melk. Opět jsme si odvezli spoustu krásných zážitků.

V srpnu naše členky reprezentovaly Vacenovice jako vždy velmi úspěšně, na Seniordance ve Vlkostě.

Zajeli jsme také do nově otevřeného muzea automobilů Tatra v Kopřivnici. Také jsme navštívili vyhořelý a nyní zrekonstruovaný dřevěný kostel v Gutech. Vánoční náladu jsme naladili na vánočních trzích v Uherském Hradišti a naši roční činnost zakončili na senior klubu Mikulášským posezením.

Vážení přátelé, chci Vám všem popřát klidné a spokojené Vánoce prožité v klidu a pohodě se svými blízkými. Do roku 2023 přeji nám všem hodně zdraví a lásky, abychom mohli všichni žít spokojeně v míru a klidu se svými rodinami a přáteli.

*Za seniory Vacenovice
Mgr. Květoslava Malá*

ZE ŽIVOTA FARNOSTI

P. Antonín Šuránek

„Člověk je velký ne svým rozumem, jako spíše svým srdcem.“

U příležitosti životních výročí 120 let od narození a 40 let od úmrtí **P. Antonína Šuránka (1902–1982)**, se mohli naši farníci zúčastnit poutního výletu „Po stopách P. A. Šuránka“. Zavítali tak do míst spojených s jeho životem: do historických objektů premonstrátského Želiva (sobota 22. srpna) a na Blatnickou horu (neděle 28. srpna).

V „želivském“ programu byla zahrnuta komentovaná prohlídka kláštera, zaměřená na životopis Jana Blažeje Santiniho, návštěva klášterního pivovaru a přilehlé dílny uměleckého kováře. Průvodkyně poutníkům nabídla obsírné doplňující informace o zakladateli a opatech kláštera, upozornila na dobu zrušení řeholní komunity a vytvoření internačního tábora. V klášterním chrámě Narození Panny Marie byla P. Radkem Sedlákem obětovaná mše svatá za poutníky a za kněžské oběti internace.

O týden později farníci již tradičně navštívili poutní místo na Blatnické hoře. Právě zde, v kapli zasvěcené sv. Antonínu Paduánskému, začalo kněžské dílo P. Šuránka: úsilí o povznesení Moravy, jehož cílem bylo vybudovat duchovní „sanatorium“ slováckého lidu. Jeho „poctivá orba na duši Slovácka“ byla oslovenými současníky „vyhodnocena“ výstižným provoláním: „Na Blatnické hoře, Šuránek tam oře!“

Životní příběh Otce Šuránka dokumentuje osudy mnoha dalších kněží a řeholníků, kteří měli být komunistickým režimem „vyřazeni“ ze života společnosti. I přes použití „výchovných prostředků“ psychického a fyzického násilí si tyto osobnosti zachovaly rovnou páteř a čisté svědomí. Do „výmalby obrazu totality“ patří rok 1950, kdy byl zahájen útok k jejich „vymření“: Akce K - perzekuce, rušení mužských řeholních řádů, internace a následná Akce Ř – ničení ženských řádů.

Farním členům Matice Svatoantonínské se tak naskytla možnost připomenout ostatním občanům statečné životní postoje P. Antonína Šuránka a P. Jiřího Maria Veselého. Oba se setkali v internačním želivském táboře a oba navštívili naši obec. P. Šuránek byl hlavním kazatelem při primiční mši svaté našeho rodáka P. Bedřicha Prese a byl také oblíbeným spirituálem duchovního správce vacenovické farnosti P. Františka Adamce. P. Jiří Maria Veselý přijel do naší obce na pozvání svého přítele P. Adamce a poskytl nám nejenom osobní prožitky, ale i své publikace dokumentující dobu totality. (Jedna z nich „O přátelství s Jitřenkou“ přibližuje pět let želivské internace).

Monsignore Th.Dr. Antonín Alois Šuránek – spirituál, politický vězeň, zakladatel poutního místa na Blatnické hoře (Ostrožská Lhota 19. 5. 1902 – Ostrava 3. 11. 1982)

Narodil se jako předposlední ze šesti sourozenců a v šesti letech mu zemřela maminka. Klasické gymnázium vystudoval v Uh. Hradišti (maturoval v roce 1922), absolvoval studium teologie na Cyrilometodějské bohoslovecké fakultě v Olomouci, kněžské svěcení přijal v roce 1926. O tři léta později byl povolán do kněžského semináře v Olomouci a následně ustanoven spirituálem. V čase prázdnin (v letech 1939 až 1950) veřejně působil na poutním místě u sv. Antonínka nad Blatnicí. Po válce se vrátil jako spirituál do semináře, kde v roce 1946 získal doktorát.

Protože po roce 1948 odmítl vyučovat na nově zřízeném, státem kontrolovaném semináři v Praze, byl poslán jako kaplan do Velkého Ořechova. V roce 1951 byl hospitalizován na zápal plic. Přestože byl jeho stav vážný, byl v nemocnici zatčen a bez sdělení důvodů převezen do internačního kláštera v Želivě. Po propuštění v říjnu 1955 začal pracovat jako dělník ve štramberské vápence a zůstal zde až do odchodu do penze v roce 1962. Bydlel poté u svého bratra v Uh. Hradišti. V září 1968 byl znovu povolán do funkce spirituála a mohl se vrátit i na sv. Antonínek. Ale už za dva roky musel opět ukončit své veřejné působení. Ale na základě intervence blatnického faráře dostal pověření být prozatímním duchovním správcem v Blatničce. Jeho vliv, a to nejen na věřící, byl tak velký, že státní správa neviděla jinou možnost než mu v roce 1975 opakovaně odebrat státní souhlas. Z Blatničky se přestěhoval za svým synovcem P. A. Dominikem Šuránkem. Zemřel 3. 11. 1982 v nemocnici v Ostravě-Petřkoviciích, pochován je ve svém rodišti v Ostrožské Lhotě. Proces blahorečení byl zahájen v roce 1996.

Odkaz P. Antonína Šuránka: „Utrpení zde mně usnadňuje myšlenka: pro Milého nic těžkého!“

P. Šuránek svůj pobyt v Želivě zasvětil myšlence posvěcení rodin, kněží a státníků. Nesl pokorně světskou nespravedlnost a ztrátu svobody, modlil se za své nepřátele a své lidské utrpení obětoval za nová kněžská povolání. V jedné ze svých básní se hrdě hlásí ke kněžské službě:

„Jsem voják Boží, stojím na svém místě!

Na rozkaz Mistrův bezpečně a jistě.

**A roven druhým v řadě chrabrých bratří,
mám čestný úkol: bít se s ďáblem za tři.“**

V deníku P. Šuránka (psaném v internačním táboře) najdeme nejenom záznamy o jeho vězeňském životě, ale také verše na lidové písně, protože měl radost ze zpěvu. V naší farnosti prožíváme postní dobu s jeho kající křížovou cestou napsanou v Želivě v roce 1952. Vybrám jedno z mnoha jeho deníkových zamyšlení, které vybízí k meditaci nad silou odvahy žít za všech okolností poctivě svůj život:

Slunečnice

„Slunečnice musejí mít zvláštní sílu.

Divím se s dojetím.

Na zídce – před rokem zapadlo seménko – začalo klíčit.

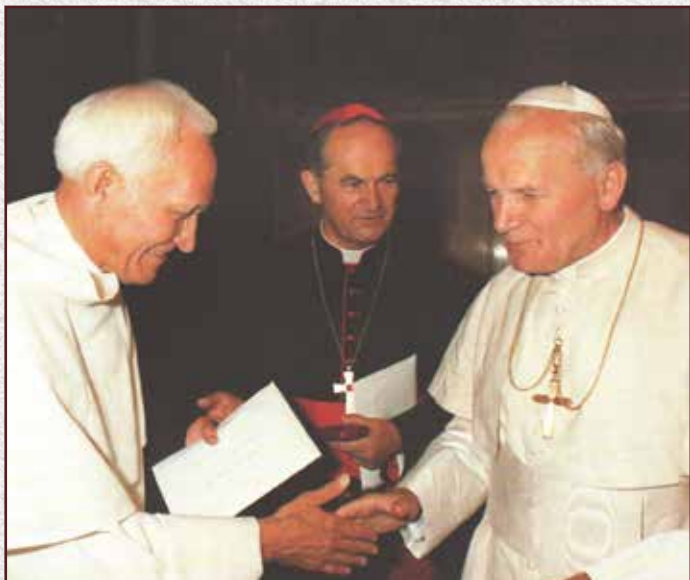
Ukázalo se zelené stéblo... Vítr jím lomcoval. Nedalo se...

*Pozoroval jsem s údivem, jak rostlo... Přímé, vysoké... Pak se ukázal žlutý květ – točí se za sluncem. – Pak přišel podzim, sněh, mrazy. Slunečnice – útlá – uschla, ale stojí na zídce dosud – pevná, pevná!
Ať slunce pálí, ať bije hrom – nedá se! I mrtvá – stále mluví: růst, růst – slunce – nedat se! **K Bohu se zvedat – zlomit se nedat!***

*A letos opět – na vysoké střeše, na komíně – vyklíčila nová slunečnice! Opět se rozesmál nový květ. Ale už zase sklonila hlavu, vadne – stojí však pevně a bude připomínat povinnost odvahy, děj se, co děj! Nebát se! Nedat se! **Růst, stále růst, stále se zvedat – a – ani jako mrtvý – líným a zbabělým pokoje nedat!***

P. Jiří Maria Veselý O. P.

politický vězeň, archeolog (Protivanov 15. 11. 1908 – Olomouc 31. 1. 2004)

Narodil se v roce 1908 jako Leopold v hanáckém Protivanově rodičům Josefovi a Marii (roz. Kolísková – pocházela z rozvětvené rodiny – šest bratří a dva bratrance byli vysvěceni za kněze). V roce 1930 – po absolvování klasického gymnázia vstoupil k dominikánům do Olomouce. V období let 1933-36 studoval v Římě na dominikánské teologické fakultě filosofii a teologii. Během druhé svět. války (1944-5) se na doporučení rektora univerzity zapojil do italského odboje (major čes. armády). V roce 1946 byl převorem domin. kláštera u sv. Jiljí v Praze a krátce i poradcem generála Ludvíka Svobody.

V roce 1950 byl P. Veselý vězněm želivského internačního tábora, kde byl zázračně uzdraven na přímluvy francouzského dominikána. V roce 1955 se vrátil do Protivanova jako invalidní důchodce. Jeho „přivýdělek“ k životu spočíval v manuální práci dělníka na archeologickém výzkumu Velké Moravy: vykopávky ve Starém Městě a v Uh. Hradišti (Sady). Byl u objevu „domnělého“ hrobu sv. Metoděje a než stačila StB vykopávky zničit, pořídil fotografickou dokumentaci.

J. M. Veselý pracoval jako archeolog do roku 1968 a pak – na doporučení představeného řádu – odešel do Říma. Do své vlasti se vrátil v roce 1998 a zbytek života strávil u dominikánů v Olomouci. Zemřel zde v 96 letech.

Při archeologickém výzkumu ve Starém Městě se seznámil s tehdejšími správci farnosti s P. Františkem Adamcem, který využil tohoto kontaktu a bezprostředně po Sametové revoluci jej pozval k besedě do Vacenovic. J. M. Veselý nás seznámil s těžkým obdobím II. svět. války, s prožitky komunistické internace, se svou rolí poradce sv. Otce Jana Pavla II. (otázky významu cyrilometodějské mise).

Jiří Maria Veselý, O. P. – O přátelství s Jitřenkou

*„Ó, Hvězdo jitřní světa zatmělého,
oroduj za nás vždy u Syna svého.“*

Dominikán J. M. Veselý nám nabízí ve své publikaci pohled na podmínky života v želivské internaci. V úvodu vzpomíná na životní provázanost s pomocí Panny Marie:

„Narodil jsem se v Protivanově, kde je farní kostel zasvěcen Narození Panny a Matky Boží Marie. Už jako děti nás babička vodila na pouť pít „svatou vodu“ u Panny Marie v Suchdole-Kapli nebo k Bolestné Panně Marii do Sloupa u Macochy, k P. M. do Křtin a na Vranov, opravdové putování bylo na Svatý Kopeček a Hostýn. A konečně i v Želivě stál mariánský kostel.

Želivské internační středisko pro převýchovu řeholníků – tak znělo úřední označení pracovního tábora, jejímž cílem bylo rozbít v nás kněžské svědomí a lidskou osobní důstojnost. Nemohli toho dosáhnout soudem, protože jsme byli politicky i lidsky neobžalovatelní. Každý z nás potřeboval svůj osobní „klíč“ pro řešení nepředvídatelných okolností. Jinak v Želivě zešílel, oběsil se anebo se stal maska. Já jsem měl pevné body: modlitbou růžence jsem se svěřoval do srdce Panně Marii, protože ta nabízí pomoc a ochranu duším, jež se zasvětily řeholními sliby jejímu Synu. Věřil jsem, že bude žehnat mým námahám a službám pro Boha a člověka.

V Želivě nastalo otevřené nelidské ničení zdraví. Bylo nás tam asi dvě stě světských kněží a kolem tří set řeholníků, všichni vybraní jako zvlášť nebezpeční pouze pro dvě písmena T.J. a dominikán pro O.P. Mezi kněžími na samotce byl biskup Tomášek, biskup Otčenášek, dr. Antonín Šuránek a dr. Vašica. Jezuita byl v Želivě po krutých pět let vězněm. Panovala nejistota, co s tebou může být za pět minut. Práce venku měly nepředstavitelné podmínky. Např. bramborová pole byla po lijácích zavalená vodou, tak se zmobilizovali „želiváci“ a u brány kláštera byl nápis: „zakázáno onemocnět“. Jídlo skrovné, cely nevytopené a někdy v noci zazněl poplašný „apel“, vyzývající obléct ledově mokré cáry a stát v pozoru.

Duševní napětí v Želivě mi vyvolávalo vředy na dvanácterníku. Na jaře roku 1955 jsem je cítil velmi silně. Přišla horečka, a i když jsem dostal injekce, bolest se stávala nesnesitelná a na místech vpichů se objevily tvrdé zduřeniny. Hodnocení doktora: „Zanedbaná otrava krve, sepse, okamžitě řezat!“ Z otevřených nádorků vycházel hnís a nastala nakrátko úleva. Ale nezabíral penicilin ani streptomycin, byl jsem kost a kůže a v otevřených ranách přibývalo hnisu. Veškerá péče, povolená i velitelem tábora, byla bez účinku.

Zduření stoupalo tělem od nohou k pasu a blížilo se k srdci. Byl jsem podle doktora už „celý zhnílý“. Dostal jsem pomazání na poslední cestu.

Byl jsem už v životě dvakrát velmi blízko smrti: v roce 1945 v Itálii – obžalovaný jako partyzán z velezrady a podruhé v roce 1949 po propuštění z vězení v Praze. Osazenstvo želivského tábora – tři sta mužů zasvěcených Bohu až k mučednictví-se odhodlalo modlit nověnu (devítidenní vzývání) a já jsem měl určit, kterému světci pomoc svěříme.

Vyvstala mně vzpomínka na studia v římské univerzitě Angelicum, na prosincový den roku 1934. Tenkrát se slavnostně přenášelo zemřelé tělo zakladatele Angelika, francouzského dominikána Otce Hyacinta Marie Cormiera, exgenerála a obnovitele Řádu i české dominikánské provincie, který přijal i bohoslovce z české koleje Josefa Berana. U rakve zemřelého stáli tři patriarchální představení nejstarších provincií Řádu a „chyběl jim čtvrtý“. Jeden z nich mě zahlédl a vyzval, abych za českou primicií – za Slovany, nesl máry s rakví. Tiskl jsem pevně a radostně dřevo nosítek na svém rameně. Najednou jakoby z rakve, do mě začal přitékat proud síly a nevýslovné radosti. Toto vše mi vyvstalo v mysli, a proto jsem prosil, abychom modlitby svěřili Otcí Cormierovi.

Po ukončení první modlitebné novény začala druhá. Moje horečky přetrvávaly, pokožka se otevírala na různých místech těla a z ran vyvěral hnis. Ve vězení i v těžké nemoci je nutné vyplnit čas, aby člověk nezešlel či nespáchal sebevraždu. To platilo i v Želivě. Zažil jsem, ještě jako zdravý, takové srdceryvné případy kněží: sebevraždy i zešílení. Měl jsem své „zábradlí“ v modlitbě církve (kněžské hodinky, breviář) a držel jsem se křečovitě řetězu z růžencových zrněk, neupouštěl jsem od slavení Eucharistie. Modlil jsem se slova složená samým Otcem Cormierem. Za klášterní zahradou byl farní hřbitov a někteří z našich tam kopali hrob už i pro mě. Díval jsem se na obrázek Sedmibolestné a těšil jsem Pannu Marii: „Vidíš? Když žijeme, pláčeš, že hřešíme. Když umíráme, pláčeš, protože jsi matka...“

Můj stav: hnis byl vzdálen od srdce jen tři centimetry, kůže mi visela schlíple na nohou jako smuteční prapor. Ale bylo mi najednou dobře jako v roce 1934 – když do mě „tekla z Cormierovy rakve nepopsatelný proud“. Bylo to okolo sv. Anny 26. 7. 1955 – kdy se hnis zastavil. Najednou jsem se naroval a mohl jsem sedět. Končila třetí novéna. Všichni šeptali: „Zázrak“. Šeptali, protože zázrak nebyl pro materialismus přijatelný-vyřídili tak faráře Toufara z Čihošti. Připravený hrob zůstal prázdný.

Již v létě 1955 začali v Internačním středisku v Želivě divné přesuny. Sdělili nám, že internace byla politickým omylem oběšeného ministra Stránského a že se můžeme rozejít. Ovšem ne do klášterů, nýbrž do továren, a sice jen na rukodělnou práci. Hromadně se odmítalo a strážní se bouřili. Nakonec nás rozesílali sami a tovární rozhlas oznamoval, že přijdou „podvratné živly“. Bylo nám zakázáno mluvit o Bohu. Já jsem byl poslán domů do Protivanova dne 18. října 1955, i přes mé námitky, že potřebuji pomoc a moje rodina není povinna se o mně starat. Okresní lékař mi dal potvrzení, že jsem invalida – nebyl jsem tedy stíhán jako příživník (190,- korun měsíčně). Od roku 1957 jsem byl invalidní důchodce, dělník na archeologickém výzkumu Velká Morava, Velehrad, abych doplnil důchod.

Moje maminka nechtěla, abych se stal dominikánem. Po mém vstupu přijela před noviciát v Olomouci a nadávala

na mnichy. Když umírala, byli jsme sami a ona řekla: „Udělal dobře, žeš mně neposlechl. Ty jsi jediná věc, co беру s sebou před Boží soud.“

V květnu r. 1968 jsem byl pozván na univerzitu do Milána. Ale už 21. srpna k nám přišla ruská vojska a já jsem přešel do Říma. Jedna z mých prvních snah bylo pozvat do Říma ty, kteří by potvrdili zákrok uzdravení Otce Cormiera. Jakmile jsem našel peníze, jel jsem do Lurd poděkovat Panně Marii – mé věrné Jitřence. V kostelní mozaice je umístěn zlatý nápis: „Panně Marii Neposkrvněné národ český“. Jsme jediným národem na světě, a to jsme ještě nebyli svobodný stát, nýbrž v područí Habsburků. Dosáhli toho bratři Kolískové – šest kněží – z mého rodného Protivanova. Jistě to byla pomoc Neposkrvněné Matky, že i moje matka, rozená Kolísková, mohla děkovat za mé kněžství.

Proč je dnes nedostatek kněžských a řeholních povolání? Proč je v římském i v českých kněžských seminářích jen malá hrstka bohoslovců? Ne že by mladí byli dnes horší, ale matky je nenechají narodit se!

Závěrečná poznámka: želivský zázrak uznal papež Jan Pavel II. a roku 1994 byl za přímluvce potvrzen francouzský dominikán Hyacint Maria Cormier.“

Zpracovala: Marie Šimečková

Kříž u vacenovských vinohradů

TÁBOR PAČLAVICE 2022

Farní tábor se v letošním roce uskutečnil na faře v Pačlavicích. Probíhal již tradičně v měsíci červenci, a to od 17. do 24. července. Tento termín máme za roky táboření „osvědčený“, jelikož nám počasí vždy přeje a máme krásně.

Po příjezdu a vybalení všech věcí, potřebných ke správnému táboření, přivítali naše táborníky známí cestovatelé časem – Artur s Oskarem. Těm se bohužel rozbil stroj času a nám proto nezbylo nic jiného, než jim pomoci všechny části poničeného stroje času posbírat a složit zpátky, abychom nemuseli sytit další dva hladové krky. I přes velké úsilí a zapojení celého tábora se stroj času nepodařilo dokonale opravit. Ještě větší překvapení nás ale čekalo následující ráno – probudili jsme se totiž do doby pravěké a kolem našich postelí skákali pravěcí lidé! Nezbyvalo nám nic jiného než si ve skupinkách postavit vlastní stroje času, abychom se mohli dostat zpátky do současnosti. Sestavit stroj času není vůbec jednoduchá záležitost a zabere i několik let, desetiletí až staletí, nám se to ale při velké pílí podařilo za pouhých šest dnů. Za tuto dobu jsme navštívili hned šest různých období a museli se vypořádat s různými úkoly.

Úkoly byly někdy složité, ale kdy se nám naskytne možnost, procestovat tolik rozmanitých období v tak krátkém čase? My jsme měli jedinečnou příležitost zúčastnit se Olympijských her ve starověkém Řecku a poznat bohy, kteří sídlí na Olympu. V pravěku jsme zase byli odkázáni jenom sami na sebe, takže pokud jsme chtěli jíst, museli jsme si nejdříve udělat oštep a oběd si ulovit. Naštěstí v tento den

táborníci nehladověli a podařilo se všem ulovit mamuta, takže zůstalo dost jídla i pro vedoucí, kuchařky, zdravotníci i P. Radka. Ve středověku jsme hledali Golemův šém a vyzkoušeli si střílet z luku. Následující den jsme se ocitli ve starověkém Egyptě a kromě toho, že jsme se naučili psát hieroglyfy, tak jsme také museli nashromáždit potraviny pro faraona, abychom se nestali jeho otroky. Každý den jsme se zkrátka naučili něco jiného a zažili nové dobrodružství. Dokonce jsme v noci museli vylézt ze svých spacáků a splnit úkol i stezku odvahy, abychom se zase o krok přiblížili k dokončení našeho stroje času.

Jeden den nás kromě výpravy v čase čekal také výlet do nedaleké Kroměříže, kde jsme navštívili zámek, přilehlou zahradu a na celou Kroměříž se podívali ze zámekové věže. Ještě před odjezdem jsme se zastavili pozdravit sestru Ludviku, která slouží u Milosrdných sester svatého Vincence de Paul.

I přes různé překážky a úkoly, kterým jsme v průběhu celého tábora museli čelit, se nám přece jen podařilo stroj času sestavit a vrátit se do současnosti, a nakonec i do svých domovů. Poděkování za konání tohoto tábora patří našim sponzorům – Obci Vacenovice, firmě Anticoro Bábík Josef s.r.o. Vacenovice a Pekařství Nikl Vracov.

Doufáme, že za rok se budeme moci opět vydat za dalším dobrodružstvím.

Táborový tým

Začátkem září jsme, jako členové mysliveckého spolku a vedoucí mysliveckého kroužku Sojky, měli přednášku o myslivosti v místní základní škole. Po této přednášce se nám přihlásilo 10 nových zájemců o členství v kroužku Sojky.

Už jsme se hodně naučili, hlavně o srnčí zvěři, která je u nás nejhojnější. Děti už popíší mysliveckou mluvou zvěř, ví, co je barva, světla, spárky. Rozeznají vidláka, špičáka, šesteráka, popíší paroh, a mnoho dalšího. Také jsme si

povídali o sv. Hubertovi – patronu myslivců. Stříleli jsme ze vzduchovky na terče. Na další schůzce jsme sadili habry v mateřské školce. Také budeme probírat myslivecké zvyky a tradice. Máme velmi šikovné a chytré Sojky. Těší nás jejich zájem a velmi si toho vážíme.

Vedoucí Irena Setínská a František Setínský ml.

MYSLIVCI

Vážení spoluobčané,

je tady konec kalendářního roku, a tak bych Vás chtěla informovat, co se dělo a děje v našem mysliveckém spolku. Jako každý rok je naší hlavní náplní a starostí péče o zvěř, a to po celý myslivecký rok od jara do jara.

Začíná to brzo na jaře, když nám hlásí občané nálezy „opuštěných“ zajíčků a srnčátek a my znovu a pořád dokola vysvětlujeme, že pokud matky opustily svoje mláďata, tak jen kvůli nám lidem, kteří je chceme zachraňovat nebo pohladit.

Jaro vrcholí a tehdy vjíždí obrovské sekačky do vysoké jeteliny. Pokud nám to z družstva oznámí, tak honem sehnat, kdo může a jdeme vyhledávat a odnášet do bezpečí malá srnčata, která jsou zalehlá v této jetelině a nejsou schopná odejít před žacími zařízeními. Bohužel malé bažantíky nebo ještě nevylíhlá vajíčka při mulčování biopásů zachránit nemůžeme.

Jaro přejde v léto a my se snažíme zajišťovat v honitbě klid. Je to smutné, ale vloni jsme měli nahlášeno 20 kusů srnčí zvěře, 1 kus černé a našli jsme 1 zajíce, kteří byli srazeni autem. Víme, že to není všechna zvěř, protože ne každý to hlásí. Každý člen mysliveckého spolku má svoje krmné zařízení – krmelec a zásyp, do kterého předkládá podle dané zvěře a pravidel krmivo.

Prosíme, jestliže půjdete před Vánoci přilepšit zvířátkům, nedávejte do lesa pečivo. Nejlépe je nechat pod stromem turkyň, mrkev, řepu, jablíčka, semínka, zvěř si to najde a vezme. Zavěšené na provázku jablíčko nebo mrkev si zajíc ani srnčí není schopno vzít.

Na výroční schůzi v březnu po pětiletém volebním období byli zvoleni do výboru mysliveckého spolku naši nejmladší členové Simona Brhelová jako zapisovatelka a František Setínský jako místopředseda. Tito se okamžitě ujali svých funkcí a zajisté jsou užitečným přínosem našemu spolku.

V září jsme se rozloučili s nejstarším členem a pamětníkem p. Stanislavem Brhelem.

V listopadu proběhl první společný hon na bažanty, ulovilo se 13 kusů. Druhý hon proběhne v prosinci a po něm si dáme na chatě i občerstvení – gulášek a jako obvykle snad i zpěv. Je před námi zima – období, kdy příroda odpočítá,

spí – dopřejme jí klid. Uvědomme si, že příroda si bez nás poradí, ale my bez přírody nepřežijeme.

Přejeme Vám krásné dny a děkujeme všem, kteří se v přírodě chovají ohleduplně, neodhazují odpadky a kteří mají své psy na vodítku.

Za Myslivecký spolek Irena Setínská, předsedkyně MS

Myslivecký spolek

Při honu na vrcholu Čertoprdu

Výřad na honu

Záchrana srnčat před žacíím strojem

STŘÍPKY Z KRONIK

Jsou to poslední zmínky od mne jako kronikářky. Ze zdravotních a rodinných důvodů musím tuto funkci předat dál a věřím, že se v obci najde další pokračovatel této krásné a zajímavé činnosti.

Tentokrát jsem vybrala kroniku počínající rokem 1958 a vybrala pár zajímavostí. Následující zápisy jsou staršího data a sice z r. 1975

Dne 7. dubna tohoto roku odešel na vlastní žádost již do výslužby a také se z naší obce odstěhoval římsko-katolický farář působící na zdejší farnosti pan Ludvík Matucha. Byl to člověk, o němž je možno říci, že byl téměř všudypřítomný, neboť se v obci zúčastňoval akcí všeho druhu. Člověk, jehož bylo možno spatřit s věčně vyhrnutou nohavicí, jedoucího na kole, nebo s aktovkou v ruce cestovat autobusem. Kopanou, pro níž dovedl přeložit i mešní pořad, velmi miloval a málokteré utkání v místě vynechal. S oblibou se zúčastňoval různých kulturních pořadů, kde v hledišti zaujímal vždy místo v první řadě. Zúčastňoval se i veřejných schůzí MNV, na těchto se ptal, případně diskutoval. Zpravidla první se objevil již v časných ranních hodinách ve volební místnosti, aby si volebním aktem splnil svou občanskou povinnost. Získané poznatky související s budovatelským úspěchy v obci, v okrese i ve státě, jakož i ve vědě a technice používal v příkladech při svých nedělních kázáních, čímž velmi vhodným způsobem přispěl k jednotě našich občanů.

Odstěhoval se z obce, aby zbytek svého života prožil ve svém rodném kraji, blíže svých pochovaných rodičů v Uherském Brodě.

Již v dalších dnech nastoupil na zdejší farnost farář pan František Adamec, rodák z Dědic u Vyškova.

Těmto občanům zachováváme světlou památku!

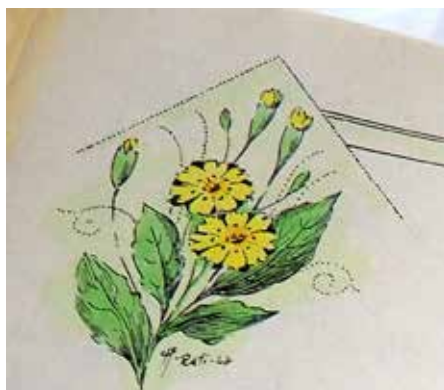
Dne 5. listopadu t. r. byl na místním hřbitově pohřben pan František Chvostal, rodák z naší obce, bytem v sousedních Ratíškovcích. Zemřel ve stáří 78 let. Jako malíř – samouk, avšak s nevšedním nadáním, byl autorem celé řady drobných kreseb, zvětňujících mnohé staré pamětihodnosti z naší obce. V kresbě byly vystaveny a zpřístupněny občanům při příležitosti sjezdu rodáků obce v roce 1966. Pan František Chvostal je také autorem obrázku na úvodní stránce naší nové obecní kroniky, doplněného velmi výstižným podtextem. Mimo uvedené provedl také četné kresby do pamětní knihy obce.

Pohřbu zesnulého se zúčastnilo mnoho občanů. Velmi procítěné rozloučení s p. Františkem Chvostalem za občany obce provedl nad hrobem předseda MNV s. František Bábík čp. 11.

Na přiložených fotografiích je vidět umění pana Fr. Chvostala. Preciznost kreseb je obdivuhodná. Obr. 1., 2., 3., 4., 5. Když už jsem u těch úmrtních oznámeních, mohu navázat na zápis z roku 1976

1

2

3

4

5

Dne 2.4. t.r. zemřel ve věku 90. let pan Kašpar Bábíček č.p. 334 (narozen 18. ledna 1886) – nejstarší muž v obci. Se jménem zemřelého bylo spojováno slovo „hrobař“, neboť jmenovaný tuto profesi vykonával nepřetržitě od doby vybudování nového hřbitova v obci v roce 1924 (i když oficiální hrobní záznamy hovoří o roce 1923 – viz fotografie Obr. 6., 7.). Poslední léta přenechal hrobnictví synu Josefovi. Avšak on nám za těch 50 let pohřbil 700 našich občanů. Pan Kašpar Bábíček byl jedním ze zakládajících členů Místní požární jednoty a její první předseda. Našimi občany byl velmi oblíben. Byl všeobecně uznáván jako samouk stolař, bednář, jako dobrý sadař a včelař. Na poslední cestě přišlo doprovodit jmenovaného mnoho našich i přespolních občanů. Zásluhy pana Kašpara Bábíčka i jeho život plný plodné práce byl vysoce oceněn v nekrologu v místním rozhlase předsedou MNV s. Františkem Bábíkem, ale i občany loučícími se u hrobu zemřelého.

„Hrobařina“ se v tomto rodě stále dědí a dnes nám tuto službu, ne zrovna radostnou, ale nesmírně potřebnou a všeobecně oceňovanou, poskytuje pravnuke pana Kašpara Bábíčka, syn Antonína Bábíčka – Petr, který už má za sebou svoji první dekádu.

6

Kilgama Dist. No. 1 / Ch. 7.		Date taken: 1918		Remarks for subsequent work	
Number of birds	Sex, breed, condition	Weight (g)	Age, sex, condition	Weight (g)	Remarks for subsequent work
1	Male	26.5	1918	26.5	1918
2	Female	26.5	1918	26.5	1918
3	Male	26.5	1918	26.5	1918
4	Female	26.5	1918	26.5	1918
5	Male	26.5	1918	26.5	1918
6	Female	26.5	1918	26.5	1918
7	Male	26.5	1918	26.5	1918
8	Female	26.5	1918	26.5	1918
9	Male	26.5	1918	26.5	1918
10	Female	26.5	1918	26.5	1918
11	Male	26.5	1918	26.5	1918
12	Female	26.5	1918	26.5	1918
13	Male	26.5	1918	26.5	1918
14	Female	26.5	1918	26.5	1918
15	Male	26.5	1918	26.5	1918
16	Female	26.5	1918	26.5	1918
17	Male	26.5	1918	26.5	1918
18	Female	26.5	1918	26.5	1918
19	Male	26.5	1918	26.5	1918
20	Female	26.5	1918	26.5	1918
21	Male	26.5	1918	26.5	1918
22	Female	26.5	1918	26.5	1918
23	Male	26.5	1918	26.5	1918
24	Female	26.5	1918	26.5	1918
25	Male	26.5	1918	26.5	1918
26	Female	26.5	1918	26.5	1918
27	Male	26.5	1918	26.5	1918
28	Female	26.5	1918	26.5	1918
29	Male	26.5	1918	26.5	1918
30	Female	26.5	1918	26.5	1918
31	Male	26.5	1918	26.5	1918
32	Female	26.5	1918	26.5	1918
33	Male	26.5	1918	26.5	1918
34	Female	26.5	1918	26.5	1918
35	Male	26.5	1918	26.5	1918
36	Female	26.5	1918	26.5	1918
37	Male	26.5	1918	26.5	1918
38	Female	26.5	1918	26.5	1918
39	Male	26.5	1918	26.5	1918
40	Female	26.5	1918	26.5	1918
41	Male	26.5	1918	26.5	1918
42	Female	26.5	1918	26.5	1918
43	Male	26.5	1918	26.5	1918
44	Female	26.5	1918	26.5	1918
45	Male	26.5	1918	26.5	1918
46	Female	26.5	1918	26.5	1918
47	Male	26.5	1918	26.5	1918
48	Female	26.5	1918	26.5	1918
49	Male	26.5	1918	26.5	1918
50	Female	26.5	1918	26.5	1918
51	Male	26.5	1918	26.5	1918
52	Female	26.5	1918	26.5	1918
53	Male	26.5	1918	26.5	1918
54	Female	26.5	1918	26.5	1918
55	Male	26.5	1918	26.5	1918
56	Female	26.5	1918	26.5	1918
57	Male	26.5	1918	26.5	1918
58	Female	26.5	1918	26.5	1918
59	Male	26.5	1918	26.5	1918
60	Female	26.5	1918	26.5	1918
61	Male	26.5	1918	26.5	1918
62	Female	26.5	1918	26.5	1918
63	Male	26.5	1918	26.5	1918
64	Female	26.5	1918	26.5	1918

Dobráčův Háj
 Hrobník
 Vacenovice č. 80
 nastoupil na hrobníka dne 7/8. 1923.
 1960.
 1968
 Karel
 Jách

Lenka Svorová – kronikářka

Pohlednice U sv. Jana Sarkandera:

Jašík – bydlel v č. p. 210 ul. Čajkova
(později bydlel Šebesta, Jagoš, nyní Jindřiška Příkaská)
Děvčata Novákovy z Novákovy kovárny, stála v místě
RD č. p. 305 U Húštíka (nyní manželé Linduškovy)

Pohlednici a informace poskytl p. Bohuslav Bábíček.

MIKROREGION NOVÝ DVŮR

Třetí víkend v září již několik let patří akcím MiND. Začal v sobotu Burčákovým putováním v několika obcích mikroregionu, kde bylo možné ochutnat burčáky a vína místních vinařů. V neděli pak proběhl na zámku v Miloticích Trh místních produktů a řemesel. Opět jsme pozvali spoustu prodejců s krásnými výrobky jak k jídlu, tak pro potěšení. Zahrály nám dětské cimbálové muziky a dorazilo i Dětské kočovné divadlo z Kyjova. Počasí nám moc neprálo, ale i přesto všichni vydrželi, a nakonec se na nás usmálo i sluníčko. Tímto bych chtěla moc poděkovat nejen prodejcům, kteří přijali naše pozvání, ale hlavně všem pracovníkům obcí za každoroční přípravu stánků a veškerého vybavení pro hladký průběh trhu.

Další akcí byla Drakiáda, pořádaná koncem října ve spolupráci s Aeroklubem Kyjov. Opět se počasí moc nezdařilo, byla mlha a drakům se do nebe moc nechtělo. Po obědě se však počasí umoudřilo a nad kyjovským letištěm zazářilo nebe plné draků.

Poslední letošní akcí mikroregionu, na kterou Vás srdečně zveme, bude Silvestrovský pochod za prasátkem. Pořádající obcí s dvouletým odkladem kvůli covidu jsou Skoronice. Tématem letošního pochodu je „Doprava“. Je to zajímavé téma a jsem zvědavá, jak se s tím obce poperou.

Na závěr Vám chci už jen popřát klidný konec roku, pohodové Vánoce, prožité se svými nejbližšími a pevné zdraví v novém roce 2023.

Lucie Vlčková a tým MiND

Burčákové putování – Žlábky

Burčákové putování – sklepy Pod Kostelem

Dílňička pro děti v konířně zámku

Pracovnice mikroregionu v konírně zámku Milotice

Starostové obcí MND – na Trhu místních produktů

Prodej vacenovských koláčků

Výroba a prodej vacenovských povídel

POZDRAVENÍ Z CHARITY

Vážení a milí spoluobčané, uživatelé našich služeb, příznivci charitního díla!

Uběhl další rok, který bude i v Charitě patřit mezi ty nezapomenutelné; bohužel opět ne v pozitivním slova smyslu. Sotva jsme se v prvních měsících tohoto roku pomyslně oprostili od Covidu, nemoci - která tolik ovlivnila život na celé Zemi, která mezi námi pořád je a s níž jsme se už naučili „nějak“ žít, začaly se na nás ze všech možných sdělovacích prostředků hrnout zprávy o tom, co se děje na Ukrajině.

Naše poslání pomáhat potřebným v důsledku současné invaze ruských vojsk na území Ukrajiny dostává zcela nový a dosud nepoznaný rozměr. Přímý střet pokojně žijících obyvatel Ukrajiny s okupantskou a barbarsky se chovající armádou Ruské federace zapříčinil silnou a nevídanou uprchlickou vlnu po celé Evropě. Lidé přicházející takřka ze dne na den o všechny životní jistoty, hledají pomoc a útočiště také na našem území. A také tuto pomoc nacházejí! Jsme svědky ohromné vlny solidarity napříč naší společností od samotného počátku invaze až doposud. Jednotliví lidé, firmy i organizace nám volají a ptají se, jak mohou

pomoci. Vše díky velkému nasazení dárců a dobrovolníků. Charita Kyjev podpořila finančně i materiálně válkou zasažené obyvatele bezprostředně po vzniku konfliktu; uprchlíci pak měli možnost se na nás obracet s nejrůznějšími požadavky a potřebami (základní a odborné poradenství, zprostředkování tlumočení, informace o legislativě, doprovázení na úřady, přeprava uprchlíků, možnost zprostředkování zaměstnání, duchovní a psychologická pomoc, péče o seniory a nemocné, zprostředkování ubytování, nabídka materiální i potravinové pomoci apod.)

Ukazuje se, že pomoc druhému člověku v nouzi vycházející z naší křesťanské historie je v našem národu i v okolních zemích hluboce zakořeněná. A to je radostné zjištění, že nad sobectvím a nezájmem vítězí nejen ochota, ale hlavně pomoc konkrétním činem. Toto poselství milosrdenství by mohlo být i do budoucna naší cestou i cílem.

Přejme ukrajinskému lidu, aby v boji za svou svobodu a budoucnost vytrval a zvítězil. Také si přejme, aby všechny národy dokázaly spolu žít v míru a vzájemně si pomáhaly a podporovaly. Snad není jen nesplnitelný sen, aby součástí takového společenství byl v budoucnosti také ruský národ.

Chci z tohoto místa upřímně poděkovat všem dobrovolníkům i dárcům, kteří se svým zapojením na čas stali nedílnou součástí charitního týmu; jejich nezištné pomoci, úsilí a času si velice vážíme! Děkuji za obětavost i pracovní nasazení také všem spolupracovníkům a vedoucím jednotlivých středisek, a zvláště pak pracovníkům v terénu, protože právě oni se „nejpotřebnějším“ denně věnují a dojíždějí za nimi do jejich domovů.

Když se ohlížím zpět, vidím za všemi těmito lidmi kolem sebe spoustu poctivé práce, dobrých věcí i podaných rukou; jen jsou možná překryté jinými událostmi. Právě proto

se mi zdá, že těch podaných rukou a pomoci bylo v letošním roce vidět víc než jindy.

Blíží se čas Vánoc; adventní čas a čekání na příchod Spasitele pomalu končí. Mnohé z nás čeká několik dnů volna, které bychom mohli využít ke zklidnění, k zamyšlení a k prožití radostných chvil se svými nejbližšími. Přeji všem, aby se vaše srdce o Vánocích naplnilo radostí a aby vaše oči dovedly vidět důstojnost každého člověka.

Požehnané svátky vánoční, hojnost zdraví, radosti a pokoje!

Bc. Jitka Rybová, DiS., PR, Charita Kyjov

SENIORKY Z VACENOVIC NA VÝLETĚ V PRAZE

Z novin jsme se dověděly, že pan prezident poskytl návštěvu Pražského hradu seniorům nad 70 let v listopadu a prosinci 2022 zdarma. Navíc po Praze občan nad 70 let může jezdit veškerou MHD taktéž zdarma.

Domluvily jsme se, my 3 seniorky, že toho využijeme a pojedeme do předvánoční Prahy. Přes „Slevomat“ jsme si zajistily ubytování v hotelu MEDA, který kromě snídaně v ceně poskytl i volný vstup pro dvě osoby do Werichovy vily a do Muzea na Kampě. Ještě hodinová jízda lodí po Vltavě, cesta vlakem z Břeclavi do Prahy „Slovenskou strelou“, vše v akci dohromady za 1092,- Kč na osobu. Přikoupily jsme si i vstupenky do Karlínského hudebního divadla na galakoncert slovenského tria Goia s hostem paní Evou Urbanovou. Ta se pro nemoc omluvila, nahradil ji dětský pěvecký sbor Andílek z Plzně a koncert to byl opravu úžasný. A teď trochu popisu naší cesty.

Po čtyřhodinové cestě vlakem jsme vysedly na Hlavním nádraží a pěšky, s batohy na zádech, přešly k metru „Muzeum“. Odtud se svezly na Staroměstskou, po svých přešly ke Staroměstské věži a vylezly po 138 schodech na ochoz věže a hleděly na tu krásu kolem. *Staroměstská mostecká věž patří k nejpůsobivějším gotickým dílům na světě. Věž spolu s mostem nechal vybudovat podle návrhu Petra Parléře císař Karel IV. Brána do Starého Města pražského byla koncipována zároveň jako symbolický vítězný oblouk.* Po schodech dolů a dále po Karlově mostě na Kampu. Nejdříve se zastavujeme ve Werichově vile, dáme si kávu a jdeme do muzea. Fotky, knížky, Werichův pokoj, také „zašívárna“ s posezením a knížkami, nápis na dveřích nás nabádá podívat se do spíže: na schodech prázdné sklenky a pohled kukátkem do plné komory, s visícími kýty a uzemným, tam visí česnek, spletená do copu cibule a další pochoutky. Nejdříve vylezeme až do podkroví, kde se chystá podium pro divadelní představení, jsou zde různé kulisy, malované skříně, různá „hýblata a řetězy“ pro divadlo. Chystá se až na středu, a to my už tu nebudeme. Škoda, mohlo to být zajímavé. Samozřejmě ještě vlezeme i do sklepa a pofotíme se s legendárním Golemem. Kolem je hodně výtvarných potřeb a pomůcek pro tvoření s dětmi. Kousek cesty parkem a jsme v muzeu na Kampě, nejdříve obrazárna s novodobými obrazy a kolážemi Eduarda Ověčka s názvem „Groteska“. Tak uvidíme „Strašidlo na hradě, Veselý a šťastný muž, Loutky, ženy“ atd. Moc tomu nerozumíme, ale je to barevné, veselé a líbivé. Škoda, že je zavřena stálá expozice

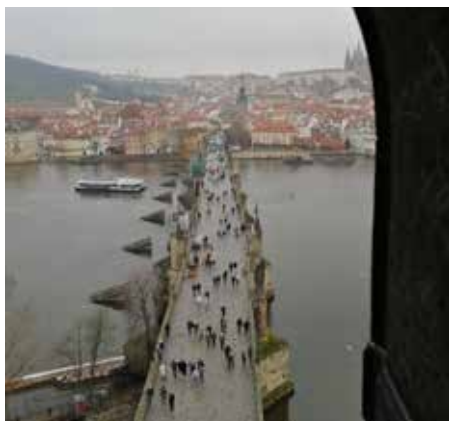
s Kupkovými obrazy a také skleněná výspa nad Vltavou. Scházíme dolů po schodech a zaujme nás krásný skleněný lustr, který prochází mezi kruhovým schodištěm. Už máme hlad, tak se stavíme v jedné restauraci na Malé Straně a sedíme tam celou dobu samy. Dobrá obsluha, dobré jídlo a celkem za obstojné ceny. A už jdeme dále a těšíme se k Pražskému Jezulátku. Kostel P. M. Vítězný je jeho domovem. Všichni jej asi známe a stejně nás vždy zasáhne svou duchovností, svým vyzařováním harmonie a pokoje. Dodnes do kostela míří tisíce lidí z celého světa, kteří zde Jezulátko prosí o pomoc, uzdravení, narození dítěte. Jiní se zase vrací zpět, aby poděkovali za naplnění jejich proseb. Ježíšek svojí pravicí žehná a v levé ruce drží zemský glóbus s křížem na znamení, že v jeho rukou spočívá celý svět. Projdeme menším muzeem po pravé straně hlavního oltáře, prohlédneme si oblečky Ježíška z dob dávných i nedávných, různé sošky a betlémký ze všech koutů světa. Ještě se podíváme nad zvláštní sochou u oltáře sv. Terezie. Oltářní obraz probodení srdce sv. Terezie ohnivým kopím Boží lásky namaloval roku 1752 Jan Jiří Dietrich. V roce 2019 byla na oltář instalována nová socha sv. Terezie z Lisieux, kterou vytvořil sochař Jiří Kobr. Vypadá, jako by tančila, v ruce růžičku a vznášející se. Zajímavé. Z Malé strany odjedeme tramvají na „kulaťák“ do Dejvic. Hledáme ubytování, které má být na ulici Národní Obrany. Po dotazech a nasměrování se sem přece jen dostaneme a nastěhujeme se do třílůžkového pokoje. Teče jen studená voda, ale trochu se osvěžíme a vyjedeme tramvají na Florenc a zase hledáme kudy k Hudebnímu divadlu Karlín. Kolem Billy, různými divnými průchody se tam včas dostaneme a už se těšíme na káfé a chlebiček ve foyeru divadla. Pak už z 3. řady balkonu sledujeme dvouhodinové vystoupení třech chlápků ze Slovenska, kteří zpívají různé operetní, operní i muzikálové árie v různých světových jazycích a je to nádhera. Některé zpěvy doprovází dětský sbor Andílek, některé zpívají mnohohlasý děti samy. Převlékají se do příslušných oblečků, hned jsou v kovbojském, hned s mašlemi ve vlasech i v dlouhých tmavých šatičkách. Malé holčičky za družičky nosí rozsvícené lucerny a i my, publikum, při vánočních písních svítíme do tmy mobily. Moc pěkný zážitek. Pak už v hotelu Meda dlouho nemůžeme usnout a pořád vzpomínáme na zážitky dnešního dne a těšíme se na zítřek.

Hned ráno po snídani vyrážíme k Pražskému hradu. Před devátou hodinou procházíme po Prašném mostě na nádvoří

přes turnikety, ale žádné zdržení, procházíme rychle na Druhé nádvoří, v „íčku“ si vezmeme vstupenky s cenou 0,- Kč, kde je i mapka, kam můžeme zdarma. A tak první cesta vede do katedrály Sv. Víta, Václava a Vojtěcha. Zastavujeme se u jednotlivých kaplí, prohlížíme, modlíme se, zpíváme si potichu svatováclavský hymnus a dojatě projdeme celým chrámem. Už se naplňuje zahraničními turisty, slyšíme z různých stran různé řeči. A zjišťujeme, že tak jako my využívá slev i hodně seniorek (chlapy jsme moc neviděly), daly jsme se do řeči s trojicí žen, prý z Chomutova. V nulové ceně vstupenky je i návštěva Starého královského paláce s Vladislavským sálem a všemi přilehlými prostorami. Nás hodně zaujal vstup do místnosti zemských desek, kde se uchovávaly zápisy o majetku šlechty a rozhodnutích zemského soudu, různé události státnické, i třeba důležité svatby, různá poselství, převody majetku, ale i kriminální příběhy a tresty. Dále je zde k vidění Registratura účtů České komory s číselnými označeními svazků, pak přejdeme do Sněmovny z 16. století, kde se scházeli král, arcibiskup a příslušníci církve se zástupci panského a rytířského stavu i zástupci královských měst a další. Prostě historie tudy kráčela a my ji můžeme sledovat. Objevná a pěkná byla i prohlídka podzemí s výstavou „Příběh Pražského hradu“. Od lovců mamutů, přes středověk, Přemyslovce, Karla IV, různé rody českého království. Cílem je připomenout domácím i zahraničním návštěvníkům tisíciletou historii místa, v němž se tvořily dějiny české státnosti. Vyjdeme na prostranství před chrámem sv. Jiří, kde se konají vánoční trhy. Máme žízeň, ale dáme jen jedenkrát 70,- Kč za čaj a ten vypijeme spolu všechny tři. Jinak ceny se zdají u všeho nějak přemrštěné a nám se nechce utrácet za zbytečnosti. Raději vcházíme do kostela sv. Jiří, který patří k nejstarším na hradě, pochází ze 13. století

a přibyla zde kaple sv. Ludmily, kde si můžeme prohlédnout její hrob. Dochovaly se i zbytky nástěnné malby na klenbě, ale celkově je bazilika monumentální trojlodní, ale strohá kaple s věžemi z bílé opuky a románskými okny. Vyjdeme ven zpět na nádvoří a spěcháme ještě do Císařské konírny, kde zaplatíme snížené vstupné 70 Kč za výstavu „Mistrovská díla Obrazárny Pražského hradu“. A opravdu jsme nadšené z této krásy. Sbírka pochází už z 16. a 17. století, z dob krále a císaře Rudolfa II. a část této restaurované sbírky je k vidění. Nádherné obrazy s autory jako Rubens, Cranach, Veronese, Tintoretto, Holbein a další. Třeba měnící se obraz císaře Rudolfa a z jiného pohledu další tři tváře, Shromáždění olympských bohů, Kentaur unáší Deianeiru, ale i náboženské motivy – Svatá Rodina, Vzkříšení Lazara, Ukřižovaný Kristus atd. S hlubokými dojmy odcházíme z Pražského hradu a vracíme se tramvají pro svou batožinu do hotelu. Po cestě se dobře naobědváme a v programu ještě máme zaplacenou vstupenku na projížďku po Vltavě. Ale je zima, bojíme se, že bychom nestihly zpáteční vlak, a tak se přobjednáme na jinou jízdu. Raději jedeme už k Muzeu a odtud na Hlavní nádraží. Máme čas, tak se usadíme v krásných prostorách historické budovy nádraží ve Fantově kavárně na kávu a zákusek. Už se blíží čas odjezdu, kde máme zaplacenou jízdu domů i místenku ve vlaku v čísle vagonu 255, ale tento vůbec nepřipojili. Takže sháníme místo, ale je to dobré, sedíme ve stejném kupé a povídáme a sdílíme své zážitky skoro po celou cestu domů. Bylo to moc pěkné a děkujeme za všechny možnosti, které nám seniorům jsou poskytovány. A děkujeme i Pánu Bohu, že to jakžtakž zvládáme a že nám dopřává tolik Milostí k poznávání krásy a společenství.

Za všechny tři kamarádky Marie Měchurová

Pohled ze Staroměstské věže na Karlův most

Pohled ze Staroměstské věže na kostel sv. Salvadora

Pohled na Prahu ze Staroměstské věže

Kaple sv. Václava ve Svatovítském chrámě

ČLOVĚK STRŮJCEM SVÉHO OSUDU

Je přirozené, že každý mladý člověk si přeje po dokončení základní školní docházky se něčím vyučit, případně dál studovat, aby pak mohl získané vědomosti využívat jednak pro sebe a také jako zdroj příjmu při založení rodiny. Toto samozřejmě platí pro všechny lidi všech společenství vyspělého civilizovaného světa.

I já jsem měl po skončení základní devítileté školy svoji představu o tom, co mě zajímalo, čím bych se chtěl stát a co by mě živilo. Bylo to v šedesátých letech minulého století. Moje představy se však nenaplnily, obec ve Vacenovicích, tehdejší Místní národní výbor mi doslova nadiktoval a nechal vyučit opravářem zemědělských strojů a traktorů pro tehdejší, místní Jednotné zemědělské družstvo. Toto vyučení jsem si pak rozšířil o maturitu. Myslím si, že jsem nebyl sám, kdo byl v této době takto usměrněn. Tím nechci říct, že by se toto povolání v zemědělství žádnému uční nelíbilo. Jeden z mých kolegů mi později několikrát vyčítal, proč jsem nezůstal věrný zemědělství. Bez zemědělců bychom prý zemřeli. Ano, živí nás.

Znám lidi, kteří mají zaměstnání, které je neuspokojuje, některé méně, některé více a vyhledávají takovou činnost, která jim přinese více potěšení do života. Mezi ně lze počítat pěstování plodin na poli nebo na zahrádkách anebo také, jak je to dosti časté v naší vesnici, vinohradnictví a s tím spojené vinařství. Pracuje se venku na čerstvém vzduchu, k tomu přiměřený pohyb. Vinohradníci se musí starat a pečovat o vinohrad po celý vegetační rok, na podzim příjemné vinobraní, sklizeň hroznů, většinou zpracování vína, nejlépe ve vlastním vinném sklepě, následují pak první ochutnávky, z jara degustace a výstava vín, pořádané místním zahrádkářským svazem. Určitě příjemná záliba pro všechny vinohradníky a vinaře. Mně však taková práce vinohradnictví a vinařství souzena nebyla, a proto jsem byl nucen hledat si jiné záliby, které by můj život lépe naplnily. Musím však přiznat, že poslední tři roky hlídám vinice na Vinohrádkách a z toho vyplývající dostatek pohybu.

Já jsem svou zálibu po zaměstnání v sedmdesátých letech minulého století nacházel ve sportu, lehké atletice a na doporučení jednoho mého kamaráda také v cizích jazycích, a i když jsem věděl, že pro ně nemám nadání, vytrval jsem u nich. Po šesti letech zaměstnání jako údržbář v jednom družstevním podniku se mi naskytla příležitost, snad i díky atletice, pracovat ve velkém dřevařském podniku v Hodoníně. Práce pro mne byla už díky získaným jazykovým znalostem zajímavější, více mě uspokojovala, byl jsem ve styku se zahraničními pracovníky z tehdejšího západního světa, získával jsem tak trochu jiné informace, než které byly u nás prostřednictvím sdělovacích prostředků šířeny, a tak jsem si mohl utvářet svůj vlastní názor na dění ve světě.

Vzpomínám si, jak jsem byl v té době například jako tlumočník u soudu ve slovenské Senici s jedním německým montérem. Jednalo se o vykradení osobního auta montéra na území Slovenska slovenským pachatelem. Co mne však překvapilo, bylo to, že si zahraniční montér z vykradených věcí v jeho autě nejvíce cenil svou zakouřenou dýmku. Podle jeho slov má řádně zakouřená dýmka několikanásobně větší hodnotu než dýmka nově zakoupená v obchodě. Za toto tlumočení jsem tehdy obdržel 20 korun

československých s portrétem Jana Žižky z Trocnova, sedícího na koni s palcátem v ruce. Příjemným zpestřením života pro mne bylo být v roce 1978 účastníkem Mistrovství Evropy v lehké atletice coby tlumočník.

Pak jsem až do sametové revoluce v roce 1989 pracoval v oddělení vědeckých a technických informací, práce pro mne po mnoho let nudná a nezáživná. Povzbuzením pro mne v té době bylo, že jsem mohl být po práci také lektorem výuky cizích jazyků v jednom hodonínském podniku. Navíc jsem mohl v osmdesátých letech s folklórním souborem z Ratiškovíc navštívit několik kapitalistických zemí na západ a na sever od tehdejšího Československa, což pro mnoho lidí bylo v té době, na rozdíl od té dnešní, jen stěží představitelné. Tehdy jsem mohl na vlastní oči vidět, jak celý Východní blok zaostává za Západem. Když jsme například zaparkovali náš autobus i přívěsem na zavazadla v Helsinkách na náměstí, jevil se náš šedý autobus mezi krásnými pestrobarevnými autokary ze Západu jako Popelka, nebo když jsem si chtěl směnit naši tehdejší stokorunu za finské marky, paní u přepážky namítla, že takové peníze nezná. Viděl jsem, jak do jižní Francie přijel rumunský autobus se zahrádkou na střeše a v ní umístěná a přivázaná zavazadla, aby cestou neuletěla.

Až do sametové revoluce se cizím jazykům, hlavně západním, mnoho lidí z pochopitelných důvodů nevěnovalo. Proč také, když věděli, že se na tehdejší Západ tak snadno jako dnes nedostanou. Po sametové revoluci se politická situace v celé Evropě radikálně změnila, někteří lidé si určitě vzpomenu na zveřejněnou fotografii, jak český ministr zahraničí Jiří Dienstbier společně se svým německým protějškem Hansem Dietrichem Genscherem doslova prostřihávají 23. prosince 1989 silnými nůžkami na hranici u Rozvadova ostnaté dráty mezi naší republikou a Německem. Lidem se rázem otevřela hranice na Západ, a jak si vzpomínám, hned po otevření hranice vyrazily z naší vesnice proudy osobních aut do blízkého Rakouska, aby na vlastní oči viděli, jak to tam vlastně vypadá.

U nás byly ceny zboží stanovené státem a dokonce vytištěné na obalech, a i když nebylo toto příliš drahé, v obchodech se nedostávalo. My jsme se u nás v obchodech často dotazovali „Máte to či ono, případně, kdy to zboží dostanete?“ V Rakousku se vás prodavačka zeptala, „Co si prosím přejete?“ Jaký to nezvyk. Samozřejmě dnes už je situace jiná, v obou zemích již téměř totožná, pokud se týká nabídky zboží v obchodech a zkrášených měst a vesnic. V této době se však situace také pro mne podstatně změnila. Byl jsem v dřevařském podniku přeřazen do oddělení zahraničního obchodu.

Až do sametové revoluce musel být zahraniční obchod státních podniků prováděn a řízen podniky zahraničního obchodu, většinou sídlících v Praze, případně i v jiných velkých městech. Najednou bylo všem podnikům a závodům v naší republice umožněno obchodovat se zahraničím bez nich. Odborné články, obzvláště Hospodářské noviny, upozorňovaly na to, že to není tak snadné, že se mohou osamostatněné podniky a závody dostat do určitých potíží v důsledku nedostatečných znalostí podmínek při obchodování se zahraničím, což se v našem podniku částečně potvrdilo.

Byl jsem jednou účasten jednání s holandským podnikatelem, který stále kecal a mluvil o sobě, jak je úspěšný, že s naším podnikem bude obchodovat a prodávat v Holandsku naše výrobky. Přitom ho jen zajímalo nakoupit zboží co nejvíce a odeslat je kamiony co nejdříve. Vedoucímu prodeje to bylo trochu podezřelé, přesto však souhlasil, když ho Holanďan ujistil, že s ním pojedou po dodání zboží do holandské banky náš pracovník, který uměl německy a před jeho očima v bance požadovanou sumu za zboží převede na naše konto v České republice. Náš pracovník přijel zpět a prohlásil, že úhrada za zboží proběhla, jak bylo domluveno. Jenže na náš účet v bance byla uhrazena jen asi desetina předpokládané částky. Finanční oddělení se dotazovalo u naší banky, že zřejmě došlo k nějakému omylu, ovšem banka tvrdila, že ne. Nakonec se zjistilo, že Holanďan u jeho banky „omylem“ zapomněl vyplnit poslední číslici, tím ze statisíců byly uhrazeny jen desetitisíce. Jasný podvod. Zakoupené zboží pak se ziskem prodávala jeho manželka. On žádný majetek nevlastnil, tedy nevinný.

Ceny zboží byly liberalizovány, zjistilo se, že ceny náku pu dřevní hmoty ze zahraničí i s dovozem jsou o něco nižší než ceny za dřevní tuzemskou kulatinu, a tak jsme ji začali také dovážet, hlavně z Německa, ale i Rakouska, Maďarska a Polska. Dřevní kulatina jsou rovné kmeny určitých délek, pokud možno bez suků, a hlavně co největšího průměru, vhodné po napaření k loupání na loupacích strojích na dýhy, z nichž se pak lisováním vyrábí překližky a laťovky. Byl jsem v té době spoluzodpovědný za nákup takové kulatiny z ciziny.

Vzpomínám si, že i když jsem byl řadovým referentem, byl jsem často účasten jako tlumočnick jednání se zahraničními partnery. Strávil jsem i se dvěma spolupracovníky asi dva týdny při přejímce kulatiny v Německu. Vagony s dřevní kulatinou stále přijížděly, najednou jí bylo až moc, následovalo nepříjemné jednání o omezení, případně i zastavení dodávek. Smlouva nebyla právnicky dobře ošetřena, z toho pak vyplývající potíže.

Asi za týden jsem pak musel s dalšími spolupracovníky odjet na čtrnáct dní do Itálie kvůli zaškolení nové linky na výrobu plastových desek, do kterých se přimíchával dřevní odpad, piliny. Z těchto desek pak automobilky lisováním a nalepením venkovní textilie vyráběly vnitřní výplně, dveře a plata osobních aut. O tomto projektu se zmíním v příspěvku ještě později.

Na podzim téhož roku vedení podniku navázalo kontakt s ruským partnerem, který přislíbil dodávky břízové kulatiny z ruské Sibiře. Tento ruský zprostředkovatel, řekněme mu Volod'a, zřejmě studoval v naší republice a uměl dobře česky. Nevím, proč jsem to byl zrovna já, který byl vyslán na tuto cestu i s přejímačem kulatiny ze závodu Dyas Uherský Ostroh, který v té době ještě spadl pod dřevařský podnik Hodonín. Asi se tušilo, že cestování a případné podepsání smlouvy a zajištění dodávek z daleké Sibiře nebude snadné, a tak vybrali mne.

Cesta byla naplánována přibližně na týden, koncem listopadu. Zakoupení letenek z Prahy do Moskvy a zpět, pak odlet s asi 6ti hodinovým zpožděním ruským Aeroflotem na mezinárodní letiště Šeremetěvo. Následovalo ubytování v Českém domě v Moskvě a setkání s naším ruským zprostředkovatelem. Ten nám sdělil, že s ním budeme odlétat na cizí, ruské pasy vnitrostátní linkou z letiště Domoděvo vo s mezipřistáním v ruském Omsku a pak až do daleké

sibiřské Čity. Letenky nám zaplatil. Odlet se podařil až na třetí pokus, protože vnitro-státní linky jsou určeny jen pro domácí ruské (tehdy snad ještě sovětské) občany a nával čekajících a poléhajících pasažérů v letištní hale byl obrovský, místenky se nevydávaly, kdo se do letadla dostal, ten letěl, ostatní museli čekat na další let.

V té době byla v Moskvě teplota kolem nuly, snad mírný mráz, mezipřistání v Omsku kolem poledně už při teplotě kolem -20 stupňů. Volod'a nás pozval do restaurace tohoto letiště vypít malé občerstvení, horký čaj. Z letadla do restaurace nás převezl autokar, byla to vlastně dokonalá lednice. Po odletu z Omska let do Čity, teploty stejné jako v Omsku, možná o něco nižší kolem -25 stupňů a pak ještě následoval noční přejezd vlakem do Chiloku, větší vesnice či snad menšího města na Sibiři, kde se měl obchod řádně dohodnout.

Jen pro představu, sibiřské město Čita má časový posun +7 hodin oproti času středo-evropskému, tedy tentýž časový posun jako při letošní zimní olympiádě v čínském Pekingu. Čita se nachází na sever od východní strany Mongolska. Cesta nočním vlakem z Čity do Chiloku byla také zážitkem. Přejímač kulatiny ze závodu Dyas byl šéfem při jednání a tím pádem odpovědným za sjednání obchodu. Já jsem byl víceméně doprovodem a trochu i tlumočnickem při jednání, i když ruštinu neovládám dokonale, umím jen to, co jsem ještě nezapomněl ze školních lavic.

Svého kolegu jsem respektoval a při cestě nočním vlakem jsem mu dal možnost výběru lehátka, buď spodního, nebo vrchního, vojensky jak se říká na „bidle“. Vybral si spodní. Vlak se rozjel a na kolegu začal netěsným oknem proudit studený sibiřský, arktický vzduch, navrchu bývá tepleji, na mě tak moc netáhlo, ani jsem nedutal.

Po příjezdu do Chiloku nás Volod'a, který zde měl další obchodní záležitosti, opustil a předal místnímu Sergeji, který nám měl břízovou kulatinu ukázat a domluvit další podrobnosti případné dohody a dodávek do Hodonína, vzdáleného tisíce, snad desetitisíce kilometrů. Ubytoval nás oba u jedné rodiny a když uviděl můj zimní kabát, tak řekl, že tak být oblečen nemohu. Vyfasoval jsem „šubu“, tedy pravý sibiřský kabát, aby mi bylo venku při prohlídce dřevní hmoty tepleji. Samozřejmě jsem jeho pomoc neodmítl.

Prohlídka a předpokládaná přejímka břízové kulatiny dopadla špatně, na hromadě byla naházena větší kupa rovných a pokroucených kmenů. Když to přejímač uviděl, zakroutil hlavou a ani mluvit nemusel. Sergej nás nepřemlouval a chápal náš názor potom, co jsme mu vysvětlili, k čemu se kmeny vlastně používají. Při rozhovoru nás ale pozval, abychom někdy zase přijeli na „ochotu“, tedy rusky na lov medvědů, prý to není odtud tak daleko, nějakých 150 km. U nich to tak odpovídá našim 30 km. Zeptal jsem se, zda to myslí vážně, odpověděli jsme mu oba, on na to, že ano. Řekli jsme mu, že si to rozmyslíme a poděkovali za pozvání.

Všiml jsem si, že zatímco u nás už uplynuly dva nebo tři roky od sametové revoluce, tady na Sibiř to ještě nedoputovalo. Všude ještě portréty Lenina a budovatelské nápisy a hesla typu „Buduj vlast, posílíš světový mír“ a jiné, samozřejmě v azbuce. Volod'a se po nějaké době vrátil, zpoždění jednoho nebo dvou dnů nebylo pro něj ničím výjimečným, nám však bylo čím dál smutněji, protože z této části Sibiře neexistovalo žádné telefonické spojení do Hodonína, mobily tenkrát ještě neexistovaly. Z předpokládaného asi týdne cesty dny narůstaly, manželka s tehdy malými dvěma dětmi, Michalem a Veronikou se doma stále vyptávali, kdy se

tatínek už konečně vrátí, babička děti a moji manželku utěšovala, že se tatínek přece musí někdy vrátit, že si ho tam nenechají, co by tam s ním dělali.

Když jsem se jednou chtěl podívat na venkovní teploměr, abych zjistil, kolik je venku vlastně mrazivých stupňů, byly okenní tabulky zevnitř tak omrzlé, že to nebylo možné zjistit. Bylo zajímavé, že jsem po celou dobu pobytu měl stále žízeň, vždy jsem žádal čaj nebo jiný teplý nápoj. Ta sibiřská zima je asi trochu odlišná od té naší, je mrazivá ale suchá, z toho plynoucí potřeba většího příjmu tekutin než u naší zimy. Po několika dnech cesta vlakem zpět do Čity a další čekání na odlet do Moskvy. Nekonečnou dobu čekání na zpáteční odlet do Moskvy jsme se oba snažili krátit hrou v šachy, které se, jak známo, v Rusku věnují miliony obyvatel.

Abychom netrávili celou dobu čekáním v bytě, šli jsme se s kolegou v Čitě projít po městě. Uviděli jsme jednoho místního občana, jak nese na ramenou delší tyč, na obou koncích umístěné dva kbelíky naplněné vodou: Zřejmě při mrazech, jaké tam panují, voda zamrzla nebo se jí nedostávalo, a tak si vodu musel obstarat jinak. Tato se mu v kbelících při nošení ani nerozstříkovala, asi počkal, až voda trochu zamrzne a tím se kbelíky s vodou ponesou snáze.

Jednou navečer jsme také zašli do místního obchodu s potravinami si něco zakoupit k jídlu. K našemu překvapení byly regály s potravinami jako vymetené, koupit se nedalo skoro nic. Přišli jsme zřejmě příliš pozdě. Alespoň se jim v obchodě nic nezakazilo.

Vzpomínám si, že před odletem zpět do Moskvy na letišti v Čitě honili ruští policisté s pistolí v ruce nějakého mladíka, mongoloidního vzezření, měl jsem i trochu strach, dopadlo to však dobře. Let zpět do Moskvy, s mezipřistáním v Omsku proběhl podobně jako cesta tam. Byl jsem velmi rád, že už letíme zpět, protože z Moskvy už bylo možné telefonické spojení do Hodonína. Z práce pak naši rodinu informovali, že jsem živ a zdrav a že se brzy vrátím domů. Před odletem do Prahy ještě procházka po Rudém náměstí, návštěva „univermágu“, zakoupení několika malých drobností a let zpět do Prahy. Odtud nás pak řidič ze závodu Dyas zavezl oba dva domů a 7. prosince pak šťastné shledání s rodinou.

Abych řekl pravdu, nedovedu si představit včasné a bezproblémové dodávky břízové kulatiny do našich dvou závodů z tak velké vzdálenosti až ze Sibiře, navíc s trvalými problémy, které se v Rusku vyskytují.

Je zřejmé, že existuje rozdíl v tom, když člověk navštíví cizí zemi, obzvláště Rusko, jako turista s nějakou cestovní kanceláří, kdy je pobyt předem naplánován návštěvou lepších míst nebo když se cestuje předem nenaplánovaně, kdy lze z bezprostřední blízkosti zažít skutečný stav cizího prostředí.

V dalších letech jsem už měl na starosti dovoz dřevní kulatiny nejen z Německa, ale i Maďarska, Rakouska a Polska a z toho vyplývající četná jednání v těchto zemích nebo v našem podniku. Na některé dodavatele však nebylo úplné spoolehnutí, hlavně z Německa. Pak nastávají nepříjemná jednání, telefonáty, rozladění navzdory řádně uzavřeným smlouvám.

V devadesátých letech proběhla v našem podniku první vlna propouštění, kterou jsem ještě přežil. Bylo pravda, že podnik zaměstnával ještě mnoho zbytečných sil v kancelářích, zděděno z minulého režimu. Koncem devadesátých let tehdy už akciová společnost obnovila část výrobní linky na dřevotřískové desky, toto bylo z Německa. Při uvádění

do provozu této části výrobní linky nastaly určité problémy, byl jsem zván na tato jednání jako tlumočník, jednání byla nepříjemná, telefonáty do Německa.

Každý odborník ví, že pokud se uvádí část takové linky do provozu, existuje určitá náběhová křivka, kdy dodavatel zařízení doladuje a výkon se postupně zvyšuje. Naše česká strana však měla představu okamžité stoprocentní výroby, což nenastalo, a byl dán telefonicky příkaz okamžitého odstranění závad s nástupem německých pracovníků ihned po Novém roce 2. nebo 3. ledna. Montéři přijeli, závady postupně odstraňovali, situace se pak uklidnila.

Pro mne představovala příští léta opět cestování a jednání, týkající se až již dovozu kulatiny, tak i jiných jednání v Německu, Rakousku, Itálii, Francii, Švýcarsku, Polsku.

Nenudil jsem se. Člověk se při takových jednáních dozvídá někdy i důvěrnější informace. Myslím si, že nejsem z těch, který by je každému vyprávěl a snažil jsem se zachovávat určitou míru důvěrnosti.

Když člověk cestuje po rakouské dálnici směrem na Salzburg a pak do Německa až ke Mnichovu a dále pak až do rakouského Innsbrucku, má před sebou nádhernou alpskou krajinu až k Brenner pasu na italské hranice. Cesta dolů až do italské Verony je také plná zážitků.

Nevím, kým doporučen, ale jednoho dne do Hodonína přijel Američan i s manželkou. Byl v USA letcem, doma se prý nudil, a proto se rozhodl, že bude zaškolovat naše vedoucí pracovníky, jak se má správně podnikat. Dostal od vedení společnosti k dispozici auto, řízení pro něj byla hračka, protože byl pilotem. U nás zprostředkoval i jednu dodávku u nás vyráběných dřevotřískových desek do USA námořní přepravou. Bylo s tím hodně práce, protože zákazník, jeho přítel chtěl, aby byla cena přepočítána v amerických dolarech za stopy krychlové (stopa 30,5 cm má 12 palců). Zásilka odešla, byla-li však pro společnost zisková nebo ztrátová, nevím, ale myslím si, že i s lodní dopravou to druhé.

V roce 2003 nastoupilo do společnosti nové vedení a s tím spojená druhá vlna propouštění. Při ní jsem byl pro nadbytečnost po 28 letech zaměstnání propuštěn v pátek mezi jinými i já a jedna má kolegyně. Hned v pondělí následujícího týdne však kolegyni propuštění zrušili, protože měla na starosti celní záležitosti pro dovoz a vývoz zboží do zahraničí a nikdo jiný to pořádně neuměl. Čtenář si z takového jednání zřejmě udělá vlastní úsudek o profesionalitě propouštění. Při něm nám všem nový ředitel popřál mnoho úspěchů na úřadu práce. Opravdu hezké přání. Na úřad práce jsem nešel, zbylý čas pro odchod do důchodu v 62 letech jsem si odpracoval jinde.

Zde bych se ještě vrátil do doby, kdy jsem byl v Itálii kvůli zaškolení nové linky na výrobu plastových desek. Tato linka se osvědčila, plastové desky s příměsí pilin se dobře automobilkám prodávaly, výroba se rozšiřovala zakoupením dalších dvou linek od stejného výrobce. Nové vedení celé společnosti zavádělo jiné způsoby řízení, postupně to krachovalo a díky linkám z divize plastů, která ztrátovou zbývající část dotovala, byl provoz výroby se dřevem ještě zachován. Bylo však rozhodnuto, že akciová společnost výrobní ziskovou část prodá jistému podnikateli a v roce 2013 téměř staletá výroba překližek, laťovek a později i dřevotřískových desek v Hodoníně nadobro skončila. Někdy se sám sebe ptám, zda-li nebylo nové vedení nastrčeno do akciové společnosti konkurencí tak, aby to dopracovalo někam, odkud není návratu. Výrobky a část strojního vybavení se rozprodaly,

výrobní haly se začaly pronajímat pro jiné účely a z ředitelství se stal ubytovací hostel. Divize plastů funguje dál.

Po odchodu do důchodu jsem ještě spolupracoval se dvěma podnikateli a vypomáhal tlumočením. Tím prvním byl můj kolega z práce, vysokoškolák, který si po odchodu z dřevařského závodu našel zaměstnání jako vedoucí, zastupující jednu rakouskou firmu, která vyráběla speciální čerpadla a kolega je prodával u nás v České republice. Vypomáhal jsem mu technickými překlady. Firmě i zastupující pobočce se dařilo. Jednoho dne však bylo na mateřskou rakouskou firmu vyhlášeno insolvenční řízení, tím pádem musely nutně skončit v insolvenci i všechny jeho pobočky. Pro mne to znamenalo nepříjemné tlumočení u rakouských úřadů, aby byla insolvence ve spolupráci s českými úřady řádně ukončena.

Druhým partnerem, se kterým ještě spolupracuji, i když už jen částečně, je podnikatel, který vyhledává a zprostředkovává pracovní příležitosti pro české, ale i slovenské zaměstnance v Německu, hlavně pro stavebnictví, ale i pro jiné pracovní příležitosti jako montéry, malíře, svářeče. Jezdil jsem s ním dosti často na taková jednání po celém Německu, myslím si však, že problémem byla před podpisem případné smlouvy vždy výplata českým zaměstnancům. Česká strana většinou navrhovala placení v EUR za hodinu vykonané práce. Německá strana řekla, že přece nebude kontrolovat českého zaměstnance, jak pracuje. V důsledku tohoto pak jednání často neúspěšně skončilo nebo se hledala jiná forma úhrady.

Znám případ podnikatele, který si sám dohodl smlouvu na dosti velkou zakázku, jednalo se o obkládání bazénu a koupaliště v jednom německém městě. Zakázku dostala německá firma, která si najala obkladače od zmíněného českého podnikatele. Německá firma najednou přestala proplácet podnikateli odpracované výkony, následovaly telefonáty, e-maily, podnikatel pak obkladače pro nezaplacené odpracované hodiny stáhl domů a práce tak byly přerušeny. Německá firma poukazovala na to, že nebyla práce prováděna kvalitně, nebylo možné dosáhnout dohody.

Český podnikatel se rozhodl k radikálnímu řešení. Svolal všechny nezaplacené obkladače, vyzval i mne, abych jel s ním a ostatními obkladači bez předchozího upozornění do německé firmy na jednání. Tušil jsem, že tlumočení bude, jak se říká, na ostří nože a skutečně tomu tak bylo. Jednatel německé firmy vykázal všechny bez předchozího ohlášení ven, v kanceláři zůstal jen on, jeho sekretářka, podnikatel a já tlumočník. Jednání se neslo v duchu vzájemného obviňování, ani jsem nestačil přeložit počáteční věty a už začali na sebe oba navzájem křičet, jeden německy, druhý česky, dohoda v nedohlednu.

Z takových jednání rozhodně nemám dobrý pocit, mám radost z jednání, kde se partneři navzájem tolerují a když se dosáhne dohody. Po určité době na žádost české strany proběhl soud v Německu, za účasti znesvářených stran

a také českých obkladačů. Byl jsem velmi rád, že jsem jako tlumočník nemusel být u soudu přítomen. Německý soud měl k dispozici svoji tlumočnici. Stačilo mi, když jsem pročetl a přeložil od soudu zápis z jednání.

Vzájemná obviňování, dokonce i s popisem, jak se kdo při tom tváří. A jak to dopadlo? Soud snad vyhrál český podnikatel, peníze se však u německé firmy nenašly, navíc výdaje za soudní poplatky a právníky, takže v každém případě značná ztráta pro oba zneprátené partnery. V každém případě však pro českou stranu ponaučení konání případného dalšího mezinárodního soudu.

Cestování s českým podnikatelem bylo pro mne čím dál víc únavné, vyjelo se ráno, během prvního dne 1 až 2 jednání, ubytování, po snídání na druhý den další 2 až 3 jednání, někdy až u holandských hranic nebo Hamburku. Poslední dobou, když jsme byli na cestách, jsem se už podnikatele jen zeptal, kolik kilometrů po dálnicích ujedeme, kolik jednání celkem bude a kdy budeme zpět. České a německé dálnice se mi už začaly protivět. Jinak se ale cestovat nedalo. Nakonec jsem ho požádal, že už do ciziny cestovat nechci, vyhověl mi. V současné době už do zahraničí nejedím, jen sem tam nějaký překlad smlouvy a jsem v řádném důchodu. Naštěstí jsem nikdy nemusel jeho vozidlo na cestách řídit.

Jednou si přibral na jednání i svého kolegu, který seděl na předním sedadle, já vzadu. Zastavil na dálničním odpočívadle, natankoval, něco koupil v restauraci. Už ani nevím, zda to bylo u nás nebo v Německu. Já jsem někam odběhl, řidič i se svým kolegou odjeli, na mne zapomněli. Chodil jsem kolem dokola, hledal jeho auto, marně. Asi za čtvrt hodiny přijel zpět, potom co zjistil, že v autě nasedám, omluvil se mi za to a jeli jsme dál.

Pokud si nějaký podnikatel myslí, že si v Německu na základě podepsané smlouvy s německým partnerem dohodne zaměstnávání českých pracovníků třeba ve stavebnictví, a to ať legálně a už vůbec ne jak se říká „načerno“, a od německého partnera bude inkasovat nějakou hodinovou mzdu v EUR, pak její část přepočte na naše koruny, zaplatí ji dělníkovi a menší část z toho půjde na účet podnikatele, mýlí se. Německé zákony, týkající se zaměstnávání cizinců, jsou velmi přísné. Takový pracovník musí mít pracovní povolení, dostávat alespoň minimální mzdu jako německý zaměstnanec na téže pozici, musí odesílat odvody do fondu sociálního zabezpečení, případně fondu dovolených, pokud v Německu pracuje delší dobu. Když nějaký podnikatel začne zaměstnávat v Německu legálně větší počet pracovníků, je vhodné najmout si nějakého německého, ne laciného právníka, který bude řešit případně vzniklé právní spory vhodnými právními kličkami ve prospěch českého podnikatele.

Vít Ingr

CÍRKEVNÍ PAMÁTKY

Naše obec Vacenovice má svůj nezaměnitelný obraz, který byl po staletí „malován“ našimi předky. Poslední historický vývoj ji „zařadil“ mezi slovácké vesnice. Duševní „vklady“ předešlých generací nejdou úplně vymazat. Jsou uloženy v genech, jsou skryté, ale v mentalitě místních obyvatel přetrvávají. Příslušnost ke Slovácku se „prozradí“ příznačnou povahou a pevnou vazbou na tradici zvyků. Plně se ještě nevytratil pocit sounáležitosti, pohostinnosti, rodinné soudržnosti. Mezi „zděděné“ zdravé životní postoje patří pracovitost, dobrosrdečnost, zpěvnost, smysl pro krásu (okázalý lidový kroj), veselost až „špásovnost“, služba a láska k rodné obci a zemi, otevřené srdce, zapálenost pro církevní věci. Připomeňme si jména občanů, kteří nám zanechali odkaz své „slovácké duše“. Věnováním církevní památky kříže zkrášlili svým „osobitým tahem štětce“ nezaměnitelný obraz Vacenovic.

Šťastný kříž na Odměrách

Je umístěn při cyklostezce vedoucí na Vinohrádky. Kamenný podstavec nese na zadní straně nápis: „**Věnovala rodina Šťastných, L. P. 1905.**“ Na přední straně je uvedeno: „*Já jsem vzkříšen a život, kdo věří ve mne, i kdyby zemřel, žít bude na věky.*“ Kovový kříž darovali a na svůj pozemek (Odměru) umístili manželé **Josef a Anděla Šťastní d. č. 234** „Na kopečku“. Zemědělec Josef Šťastný (1880–1956) je zmiňován v publikaci M. Bimkové, že v období let 1949–51 poskytl informace o vžitých zvycích obce. Jeho manželkou byla Anděla roz. Dobešová (24. 12. 1880 – 17. 6. 1937), svátost manželství jim byla udělena 19. 1. 1904 v milotickém kostele. Z toho vyplývá, že kříž věnovali rok po svém sňatku.

Josef a Anděla Šťastní měli dceru Andělu (provdanou za Ingra č. d. 2) a syna Antonína (nar. 1. 3. 1905), který se oženil (4. 11. 1930) s Annou Kristovou, zvanou „Fabijánka“ (24. 4. 1910 – 6. 11. 1975). Bydleli na d. č. 234. Toto manželství Antonína a Anny Šťastných zůstalo bezdětné, proto zemědělské hospodářství a domek – podle dožívajícího zvyku – nabídla Anna Šťastná některému z dětí svého bratra J. Krista. (V současné době bydlí na domě č. 234 rodina Antonína Krista).

Doplňk: V publikaci Malovaný kraj byla uvedena zpráva, která doplňuje zpěvnost široké rodiny Šťastných: „*Varianta písně „Dy bych se já nebál“ pochází z Vacenovic. Zpíval ji v roce 1950 tehdy již slepý stařeček František Šťastný. Sběratelce M. Bimkové k ní při jejím zápisu dodal: To tančovali ešče naši rodiči, inší už ani nepamatuju.*“ (František Šťastný z d. č. 240, nar. 1848 věnoval sochu Božského Srdce Páně umístěnou při silnici k Miloticím. (U Žlábků).

Kříž „U vacenovských vinohradů“

Je umístěn na Vinohrádkách, u hlavní silnice vedoucí z Milotic do Ratískovic. Kamenný podstavec kovového kříže je dnes bez jakéhokoli označení jména dárce. (Po vandalském ničení byl pouze omítnut). Pamětníci uvádějí, že ke kříži má vztah rodina Křištofova. Ale podle dokladů milotické farnosti nejsou její členové dárce kříže, ale pouze pozemku: „**Na pozemku Melichara Křištofa č. 221 stojí kříž na Vinohrádkách. Kříž na vacenovské části Vinohrádek nechali v roce 1896 postavit manželé Josef a Františka Sovákovi, rok vysvěcení není znám.**“

Donátoři kříže: Josef Sovák se narodil ve Vacenovicích v roce 1826 na č. d. 26 (dnes Duostav). Zemřel 7. prosince 1886 na sešlost věkem (ve stáří 60 roků a tří měsíců), výminář ve Vacenovicích, syn Jana Sováka podsedníka v Miloticích a jeho manželky Anny.

Františka Sováková (9. 3. 1826 – 6. 3. 1912) roz. Polášková, selská výměnkářka, zemřela ve Vacenovicích na č. d. 177 (dnes bydlí rodina Žurovcova), vdova po Josefu Sovákovi, čtrvrtníku ve Vacenovicích. Jejím otcem byl Pavel Polášek, domkař v Miloticích a matka Brigita roz. Chvostalová. Kříž na Vinohrádkách darovala Františka Sováková už jako vdova, deset let po smrti manžela.

Životní data vacenovické rodiny Sováků z čí. domu 26: Jan Sovák, domkař, se narodil 4. 6. 1883 ve Vacenovicích. Jeho otec Václav Sovák, čtrvrtník ve Vacenovicích, byl synem donátora kříže Josefa Sováka, čtrvrtníka ve Vacenovicích a jeho manželky Františky Poláškovy. Matka Jana Sováka byla Pavlína Klímová, dcera Cyrila Klímy, čtrvrtníka ve Vacenovicích a jeho manželky Anny Mackovy. Jan Sovák se oženil 23. 4. 1907 s Františkou Měchurovou nar. 1. 10. 1887 ve Vacenovicích (dcera Ignáce Měchury, domkaře ve Vacenovicích a Marie Brázdilovy). Svědkem byl Mikuláš Červínek, rolník ve Vacenovicích a Jan Macek, rolník ve Vacenovicích.

Jan a Františka Sovákovi bydleli na d. č. 26 a měli dceru Pavlínou (nar. 24. 3. 1912). Kmotr při jejím křtu byl Červínek Mikuláš, obuvnický mistr ve Vacenovicích a jeho manželka Marie.

Zpracovala: Marie Šimečková

ZAPOMENUTÁ HISTORIE

Naše obec patřila „od nepaměti“ k milotickému panství. Nejstarší písemné zprávy z historie poddanského života našich předků zpracoval amatérský historik, dlouholetý kronikář, obnovitel Jízdy králů, mariánských poutí, zakladatel divadelního spolku, starosta a zasloužilý občan Skoronic

pan **Vojtěch Holcman (1925–1985)**. Faktografické údaje získával dlouholetým, usilovným vyhledáváním ve státních archivech. Na Moravě nacházel nejstarší zprávy v Lánském rejstříku (z roku 1658), v Tereziánském katastru (z roku 1752) a Josefínském katastru (z roku 1786).

Pan Holcman si zasluhuje naše vřelé poděkování. Z lásky k rodnému kraji, k jeho bohatým tradicím a v neposlední řadě také z důvodu posílení úcty k rodovým kořenům nám „pootevřel okno“ do místní historie. Nabízím malý úryvek z jeho „badatelského“ odkazu.

Vojtěch Holcman: Milotické panství rok 1796

Zachoval se nám zajímavý popis milotického panství. Obsahuje především údaje o poloze, vzdálenostech, vodě, kopcích, lesích a podnebí. Zdůrazňuje se v něm, že „...na panství je hodně vinic, z nichž nejlepší víno je na Mistřínsku. Poddaní však se neživí jeho prodejem, neboť ho potřebují sami doma. Na týdenní trhy do Kyjova vozí jenom obilí a zeli.“

Seznam obcí, které patřily do milotického panství, je uváděn ve stejném pořadí, v jakémze obcházel dráb nebo posel s různými oběžníky: Milotice, Vacenovice, Skoronic, Vlkoš, Čeložnice, Nětčice, Sobůlky, Stavěšice, Mistřín a Svatobořice. Dobový údaj doplňuje: „V lesích ještě leží dvůr Růdník s hospodářstvím, několika obytnými staveními a vodním mlýnem.“ V historickém popisu se dále praví, že „...původní obec byla před lety pro zlodějstvo vyvrácena.“

Jakýsi panský úředník neopomenul ve svém zápise zdůraznit, že obyvatelé panství byli pilní a živili se polní prací a formánkami do Uher a Rakouska.

Všimněme si, jak zajímavě jsou popisovány Svatobořice: „Ve Svatobořicích leží starý zámek, určený pro obývání panských úředníků. U něho se nalézají dvě zahrady, jedna vysázená ovocnými stromy a druhá osetá novým jetelem lucerkou, takže zelené krmení pro 80 krav zde chovaných je stále z velké části zajištěno. Ovocná zahrada je obehnaná gotickou zdí, která je tím zajímavá, že podle spolehlivého úředního podání uzavírala tuto vesnici, která byla dříve městem, zvaným „Červené město.“ V této zdi jsou zachována vrata, kde se od starodávna vybírá myto. Od vesnice

vede k milotickému zámku krásná lipová a kaštanová alej.“ Pověst o Červeném městě koluje v okolí dodnes.

Zápis o Miloticích

„Za ovocnou zahradou milotického zámku je budovala zvaná „Gaudia“ (Gaudium-veselost), v níž je hospoda a byt pro rodinu lokaje, kočího a zámečnicka.“ Slovo „gaudia“ se časem v lidové mluvě přetvořilo na „gandyja“ a zůstalo typickým pojmenováním pro panskou hospodu ještě do nedávných let. Dodnes stojící sýpka školního statku je v dobových záznamech uváděna jako trojposchodová, podsklepená, nehodící se však pro víno, neboť tam vrchnost každým rokem ukládá na 2000 měřic – asi devět vagonů – zeměků. Ve dvoře chovali 700 ovcí a 60 krav. Škola byla umístěna ve starém špitále u kostela, v němž bylo ubytováno osm nemocných poddaných.

Z písemných dokumentů se můžeme ještě dovědět, že ve dvoře ve Vacenovicích se chovalo 30 krav, že v panství byly dva mlýny v Miloticích – vodní a větrný, dále mlýn na Růdníku, ve Vlkoši, Svatobořicích, v Mistříně a Nětčicích.

Pálenice lihu se nacházely ve všech obcích, kromě Skoronic. Tlačírny oleje pro svícení i k maštění pokrmů (olej se získával z lněného semene a později z máku) byly v Miloticích, Vacenovicích, Mistříně a ve Vlkoši. Všechny obce měly hospodu, v Miloticích byly hospody dokonce dvě.

Určitou úroveň mělo rybníční hospodářství a byla mu věnována poměrně velká péče. Je známo kolik v kterém rybníku bylo v té době nasazeno ryb. Mistřínský rybník byl osazen 700 kopami ryb, Komorní rybník u Skoronic 200 kopami, Písečný 100 kopami, Okorálek 12 kopami a Růdnický 10 kopami.

Ze všech těchto uvedených rybníků zůstal dosud zachován pouze Písečný u Milotic. Ostatní vyschly a po zrušení roboty, kdy byla hledána půda, byla tato místa přeměněna na louky nebo ornou půdu.

Marie Šimečková

JAN BEDŘICH BECHTEL (* 1800 – † 1868)

V prázdninovém čísle Vacenovického zpravodaje vzpomíná Vít Ingr v článku „Voda, oheň, tornádo“ také Bedřicha Bechtela. Chtěla bych tímto doplnit informace o lesích v okolí Vacenovic a v přilehlé oblasti. Každému se asi vybaví borovice, v létě suchá tráva se spoustou spadných šišek a na podzim máslenky a suchohříbky. Kdo ale někdy viděl staré mapy, nenajde borovici na žádné z nich. Na Fabriciově mapě Moravy z r. 1569 a ještě i na Komenského mapě z roku 1680 jsou v okolí zakresleny listnaté lesy s duby a tomu také odpovídá pojmenování „hodonínská dубrava“, které nám z těch dob zůstalo dodnes.

Oblast vátých písků Moravské Sahary má rozlohu asi 6500 ha a podle laboratorních rozborů je s ní složením shodná pouze nejsušší poušť na světě – asijská Gobi. Zkušební vrty, které se v okolí oblasti prováděly asi před 35 lety, prokázaly 60m mocnou vrstvu písku, která se od Moravy snižuje směrem ke svým hranicím na okraji Vracova. Po lesnické stránce je podle pěstební bonity půdy tato oblast nejchudší v republice a mnohdy je velkým uměním vypěstovat

nový les. Písek můžeme ostatně vidět na nových stavebních parcelách mezi ulicí Dřínovec a K Cihelně, kde borovice ustoupily inženýrským sítím.

Původním lesem až do přelomu 17. a 18. století byla doubrava, její poslední zbytky najdeme kolem Moravy; známý je Žilkův dub na Littneru, ze kterého už zbylo jenom torzo, a dva mohutné mýjme také při cestě z Ratíškovic na Růdník. Lesní pastvou a hrabání steliva došlo v 18. století k rozsáhlému odlesnění a vznikly otevřené plochy, kde písečné bouře postupně vytvořily duny. K obnově nedošlo, protože byla finančně a časově náročná. Také lesnický kádr v té době nebyl na takové úrovni, aby si s takovou náročnou situací dokázal poradit.

Tomuto problému se v té době postavil (i když zprvu neúspěšně) německý lesník Jan Bedřich Bechtel.

Narodil se 11. září 1800 v německém Hannau. Po ukončení všeobecného vzdělání se rozhodl věnovat se lesnictví, v roce 1818 obdržel od hessenského lesního úřadu výuční list a byl odvelen ke gardovému praporu myslivců. Na vojně

sloužil jako „polní myslivec“, tedy příslušník pěšího vojska, perfektně ovládající střelbu, a v roce 1820 absolvoval kurfiřtské hessenské lesnické učiliště ve Fuldě.

V té době (roku 1823) zakoupila hraběnka Reichenbachová bzenecké panství a Bechtel byl vyzván hessenským lesním úřadem, aby se odebral na vzdálenou Moravu a odhadl cenu lesů bzeneckého panství. Odcestoval 4. prosince 1823, provedl žádaný odhad a ve svých zápiscích napsal, že jsou zcela zdevastovány neuváženou těžbou. Bzenecká hraběnka jej proto jmenovala nadlesním a požádala o pokus obnovy lesa. To se mu během následujících 25 let také podařilo.

Zkoumal složení místní půdy a zvažoval, jestli stačí potřebné živiny a vlhkost pro růst nového lesa. Poměrům pouště odpovídala pouze borovice. První pokusy, které udělal, nebyly moc úspěšné. Od místních obchodníků skupoval semena neznámého původu a pokoušel se o novou výsadbu. Mladé stromky z první kultury byly zakrslé a pokřivené, a tedy nevhodné pro další výsadbu. Zřídil proto režijní luštírnu semene a samosběr šišek kvalitních borovic z blízkého okolí; později založil školku, kde pěstoval vlastní sazenice, jimiž zalesňoval největší část sterilních písčin. Do připravené půdy se do jednotlivých řad vysazovaly odměřováním podle provázků jednoleté semenáčky borovice, většinou pomocí tzv. polaření. Půdu rozdělil na menší celky, které odevzdal nemajetným lidem. Ti si zde prvním rokem vysazovali brambory, druhý rok se společně se sazenicemi stromků selo žito, které půdu tolik nevysilovalo, a třetí rok se někdy ještě pro potlačení zbytků trávy a buřene vysazovaly mezi řádky borovic brambory či kukuřice. Za to byli lidé povinni kypřit i půdu mezi mladými sosnami. Ušetřila se tím reže za obdělávání, půda byla provzdušněna a zbavena plevelu. Brambory svým stínem udržovaly vlhkost nad mladými stromky během horkého suchého léta a nedocházelo k oslunění a oschnutí kořenů semenáčků. Tam, kde byly vhodné podmínky, byla s borovicí vysazována střídavě i bříza.

Ačkoliv, když byl ve své práci úspěšný, jeho postup byl nový a ozývaly se proti němu hlasy, které hájily starou zásadu nehybat půdou, náchylnou k pohybu, a starat se o její upevnění hustým porostem. Lesní inspektor Bechtel hájil svou metodu také z hlediska ekonomiky výsledků v prvním čtvrtstoletí. V letech 1825 – 1848 bylo nově zalesněno 3 377 ha a vylepšeno 4 751 ha lesa. Přitom bylo spotřebováno 476,5 měřic žaludů, 2 552 funtů břízy (funt = 408,233 g), 29 f olše, 26 813 f borovice a 2 395 f modřínu. Sazenic bylo vysazeno: dubu 18 642, břízy 115 565, olše 57 639, topolu 2 840, borovice 4 501 383, modřínu 6 876 a smrku 2 100. Přitom bylo vykopáno 67 669 sáhů hraničních a ochranných příkopů (1 sáh = 1,793 m), 16 765 sáhů svodnic. Při zalesňování bylo použito semene za 50 685 zlatých a práce si vyžádala 34 989 dnů lesních dělníků, 2 892 dnů potažních, 2 326 dnů cizích dělníků. Po odečtení nákladů na obnovu lesa byl čistý zisk 104 586 zlatých. Bechtel tak úspěšně zalesnil váté písky prostokořennými sazenicemi borovice, a to se pak stalo východiskem pro velkoplošné zalesňování písčin.

Bechtel se zúčastňoval veškerých akcí podnikaných nejprve v rámci lesnické sekce c. k. moravsko-slezské společnosti a přispíval do německých lesnických časopisů řadou příspěvků, týkajících se výsadby a pěstování lesa.

V roce 1848 byl ve Vídni svolán první agrární sněm, kterého se Bechtel zúčastnil v deputaci šesti Moravanů jako jediný lesník. Byl také členem Říšského lesnického spolku. Jeho

velký význam je i v budování moderního odborného lesnického školství na Moravě. V roce 1850 jako lesní inspektor podal *Lesnické moravsko-slezské sekci společnosti pro zvelebení zemědělství* návrh na zřízení praktické lesní školy, jejíž zřízení podporoval také kníže Alois z Lichtenštejna, který poskytl zámek a lesy na panství v Úsově (dříve zv. Huzové).

Koncem roku 1852 přicházejí neshody se správcem velkostatku, Bechtel odchází do Brna a věnuje se převážně inspekční činnosti moravských statků a odborného školství.

Po smrti své manželky v roce 1865 se vzdal inspekční činnosti na Moravě a přesídlil do Vídně ke své ovdovělé dceři. Zde pracoval v direktoriální radě Říšského lesnického spolku. Zemřel 19. srpna 1868 v Neustift am Walde u Vídně.

U příležitosti sjezdu moravského lesnictva v roce 1906 v Hodoníně byla památka „velkého zalesňovatele“ uctěna zbudováním památníku v bzeneckých lesích. Na nevysokém obelisku je z jedné strany vytesán znak novodobého lesnictví – sekera s rýčem a tesákem, jež jsou svázané stuhou a ověnceny dubovými ratolestmi. 1823 – 1853 jsou léta působnosti na „Moravské Sahaře“ a 30. 7. 1906 je datum odhalení pomníku. Na druhé straně obelisku je česko-německý nápis: „*Památce velezasloužilého zakladatele těchto lesů lesního inspektora Jana Bedřicha Bechtela věnuje Moravsko-slezský lesnický spolek*“.

Ve zlínském týdeníku Svět, vydaném 29. 6. 1942, je vzpomínka na zakladatele okolních lesů Jana Bedřicha Bechtela. Její autor v závěru své stati píše: „*Lesy, založené lesním inspektorem Bechtem a jeho následovníky, se staly dobrodiním celého kraje. Slouží svým dřevem v řadě místních i okolních průmyslových odvětví a živnostenských podniků, soukromým potřebám, obecnému prospěchu a přispívají nemalou měrou k malebnosti druhdy pustého kraje. Obyvatelstvo nachází v nich obživu, osvěžení a zdravé, pryskyřicí prosycené ovzduší... Zkrátka příroda se bohatě odměnila za podanou jí pomocnou ruku*.“

Když se vydáte pěšky či na kole z Vacenovic přes Rúdník či od ratíškovské Panenky Marie krásnou lesní cestou až k bzeneckému nádraží, poblíž kterého stojí Bechtelův památník, můžete se o tom přesvědčit sami.

Irena Bařinová r. Vacenovská

GEOFYZIKÁLNÍ PRŮZKUM V NAŠÍ OBCI

V naší obci a jejím okolí bude v lednu a únoru 2023 probíhat **3D seismické měření**, které bude prováděno **polskou firmou Geofizyka Toruń pro společnost MND a.s.** Toto unikátní geofyzikální měření proběhne na území více jak 300 km² mezi obcemi Hovorany – Kyjov – Bzenec a Hodonín.

V současné složité době, kdy chybí našim domácnostem i průmyslovým podnikům dostatek energie, se MND a.s. rozhodla provést toto náročné měření, které pomůže poznat geologickou stavbu severní části Vídeňské pánve. Toto území je dlouhodobě v zájmu při vyhledávání přírodních uhlovodíků, ale jednotlivé průzkumné projekty nebyly nikdy založeny na detailním obraze geologické stavby, kterou poskytuje právě jen připravované měření.

Již po první světové válce byly v okolí Ratiškovíc provedeny první vrty, kterými bylo nalezeno malé množství ropy. U Vacenovic bylo několik desítek let těženo ložisko zemního plynu, kterým byly před 2. sv. válkou osvětlovány některé vlakové soupravy a také poháněny automobily. Mezi Vracovem a Vlkošem je už více než 30 let těženo menší ložisko ropy a také v katastru Mutěnic bylo nalezeno několik malých ložisek ropy i zemního plynu.

Zdá se, že by toto území mohlo ještě skrývat nová ložiska vyhrazených nerostů, která jsou ve vlastnictví státu a jejichž těžba by mohla pomoci při řešení stávající energetické krize. Geologický záměr je plně v souladu se Státní surovinovou politikou a Státní energetickou koncepcí a zvyšuje možnou energetickou nezávislost České republiky na dovozu těchto komodit ze zahraničí.

Měření bude realizováno metodou **reflexní 3D seismiky s použitím technologie vibroseis**. Při této technologii není měření spojeno se zásahem do pozemků. Spočívá v umístění registračních bezdrátových geofonů na povrchu pozemků. Jejich vytyčení i uložení bude provedeno manuálně. Linie budou vzdáleny 120 m.

Zdrojem vibrací budou 2 vibrátory Hemi 50 v liniích s rozstupem 240 m. Vibrátor je čtyřkolové 20t zařízení, které ve vzdálenostech po 40 m vybudí seismické vlny, jako frekvenčně proměnné kmitání (sweep) vibrační desky pomocí elektronicko-hydraulického zařízení.

Měření začne v lednu roku 2023 mezi Šardicemi a Strážovicemi a bude se posouvat k Bzenci a Hodonínu.

Jednotlivé zdrojové i registrační body označeny krátkými bambusovými kolíky (jen pochůzkou po pozemcích bez vjezdu vozidel mimo cesty). Celé měření by mělo být ukončeno v polovině března 2023.

Tato činnost se **dotkne i obyvatel Vaší obce** v průběhu února. Jednak budou **na přístupných pozemcích rozmístěny malá měřicí zařízení – pasivní bezdrátové geofony**. Budeme prosit některé obyvatele, aby dovolili taková zařízení umístit i na oplocené pozemky v okolí jejich domů, v zahradách a v průmyslových zónách. Budou rozneseny pochůzkou geodetů a budou po 2-3 týdnech zase sesbírány. Tito pracovníci z Polska budou vybaveni označenými reflexními vestami a na vytyčování budou dohlížet i česky hovořící pracovníci. Prosíme o trpělivost a umožnění vytyčení a položení měřicích zařízení. **A také prosíme, nedotýkejte se těchto zařízení, ani je nevytahujte ze země a nepřemísťujte je! Mají uvnitř bezdrátové lokalizační zařízení a jejich poloha je zaměřena s velkou přesností.**

Potom ve Vaší obci přejedou po silnicích, cestách a dohodnutých pozemcích **dvě měřicí vozidla**. Při měření budou dodržovány platné normy ČSN 730040, a to jak pro stavby, tak i inženýrské sítě. Během měření bude u vybraných objektů prováděno sledování PPV (Peak Particle Velocity) měření rychlosti horninových částic v okolí objektů pro posuzování možného vlivu na tyto stavby a konstrukce. Jak frekvenční, tak rychlostní parametry budou voleny tak, aby odpovídaly příslušným normám s vysokou mezí bezpečnosti. **Vlastní měření na jednom místě trvá méně než 1 minutu**, potom se vozidla posunou zase na další pozici. Před a za měřicími vozy pojedou doprovodná vozidla zajišťující bezpečnost dopravy a bude-li potřeba i čistící vůz.

Budete-li jakkoliv negativně dotčeni při činnostech tohoto průzkumu, neodkladně nás kontaktujte na mob. číslo: **604 413 665** nebo e-mailu taxes.oil@seznam.cz.

Děkujeme za trpělivost a součinnost při tomto unikátním měření, které nejen poodhalí, jak je země pod našima nohama utvářena a poskládána, ale také může přinést informace o případném výskytu ložisek ropy a hořlavého zemního plynu na území Moravy.

Ing. Stanislav Benada, Ph.D.

z Muzea naftového dobývání a geologie v Hodoníně

CESTA TEXTILNÍHO ODPADU

Vážení spoluobčané,

rádi bychom Vás informovali o spolupráci mezi Obcí Vacenovice a společností Dimatex. Dimatex zajišťuje charitativně ekologický sběr textilu a bot. Zároveň průběžně renovuje stávající síť nádob na textil. Pomozte přispět ke zlepšení životního prostředí.

Sběrné kontejnery firmy Dimatex jsou určeny k druhotnému využití textilních materiálů s pozitivním vlivem na životní prostředí. Naleznete je zde:

P.	Místo	Popis
1	Vacenovice	Sběrný dvůr
2	Vacenovice	Rodinná zástavba

Svoz nádob na textil optimalizuje inteligentní informační systém a NFC chipy / QR kódy. Tím šetří Dimatex životní prostředí a zároveň má přehled o situaci v terénu včetně vyhodnocení zaplněnosti kontejnerů.

Dimatex pomáhá neziskovým organizacím, a to nejen materiálně, ale také finančně. V sídle firmy ve Stráži nad Nisou provozuje mimo jiné vlastní charitativní šatník, díky němuž může kdykoliv poskytnout ošacení lidem v nouzi.

Co patří do sběrného kontejneru:

Čistý a suchý textil (veškeré oděvy, bytový textil – záclony, závěsy, povlečení, potahy, ubrusy a deky), zabalený v zavázaných (zauzlovaných) igelitových pytlích/taškách, dále také spárované (svázané) nositelné boty a hračky.

Co nepatří do sběrného kontejneru:

Znečištěný nebo mokrá textil, matrace, molitan, koberce, tašky, ústřížky látek, netextilní materiály, komunální odpad, elektrospotřebiče.

Z odpadové části textilu Dimatex vyrábí textilní kompozit Retextil – profily a městský mobiliář (lavičky, kryty na kontejnerová stání, plotovky, kompostéry a další). Tento materiál kombinuje nejlepší vlastnosti dřeva a plastu – je neabsorpční (odolný proti vlhkosti, vodě a nízkým teplotám), odolný (o 40% mechanicky odolnější než srovnatelné plasty), recyklovatelný (z 95% složen z recyklovaného materiálu – textil a LDPE fólie).

Kontakt a profil společnosti: www.dimatex.cz, Facebook – Recyklace textilu. Video ze zpracování textilu: **Cesta textilního odpadu** – [www.youtube.com/Cesta textilního odpadu](https://www.youtube.com/Cesta%20textilního%20odpadu)

RETEXTIL®
Textilní kompozit

kombinuje nejlepší vlastnosti plastu a dřeva.

HLAVNÍ VÝHODY:

- recyklát z 95% z druhotných surovin
- pevnost a vandaluvzdornost
- nenasákavost a odolnost
- bezúdržbovost
- snadná opracovatelnost

WWW.RETEXTIL.CZ

SPORTOVNÍ AKTIVITY V TJ SOKOL VACENOVICE

Cvičební rok jsme zahájili opět tradiční sportovní akcí „Sokol spolu v pohybu“, kterou vyhláší Česká obec sokolská. Koná se vždy poslední týden v září a zapojit se mohou všechny sokolské jednoty v celé České republice.

V naší jednotě jsme připravili pro všechny školní děti různé sportovní aktivity, tentokrát v tělocvičně, kvůli nepříznivému počasí. Během dopoledne se vystřídaly děti ze všech tříd, vyzkoušely si nejrůznější dovednosti, např. slalomový běh, hod na koš, skoky přes švihadlo, shyby na žíněnce a žebřinách, šplh na tyči a jiné. Na správné provedení dohlížely „sestry sokolky“, které akci uspořádaly a všem dětem připravily za odměnu diplomy, drobné dárky a sladkosti.

Dětem se sportovní akce líbila, ani se jim nechtělo jít zpět do vyučování, proto jsme slíbili, že tuto akci zopakujeme i v příštím roce. Některé děti se pak přihlásily do sokola, kde máme dva oddíly – všestrannost a gymnastiku. Pravidelně cvičíme od října, ženy seniorky se věnují zdravotnímu cvičení, mladší ženy cvičí jógu i aerobik.

S dětmi se v průběhu roku zúčastňujeme různých župních soutěží, např. v plavání, šplhu na tyči, švihadlovém víceboji, gymnastice a atletice. Proto pilně trénujeme a nacvičujeme po celý rok, děti si vždy rády zasoutěží o nejlepší umístění a medaile.

Další zdařilou akci zorganizovali župní vedoucí v ZŠ Bzenec s názvem „Plave celá rodina“. Děti si mohly vyzkoušet plavání na čas, překonat bazén volným stylem i s pomůckami nebo spolu s rodiči. Z naší jednoty se zúčastnilo několik dětí v doprovodu rodičů a všechny se do soutěží zapojily. Za úspěšné umístění dostaly diplomy i medaile a také sladkou odměnu. Na závěr byly připraveny hry v bazénu, kde si všichni s chutí zařadili. Děti spolu s rodiči strávily pěkné dopoledne, odnesly si nové zážitky ze sportovního zápolení a radost z prvních úspěchů i získaných medailí. V těchto činnostech budeme dále pokračovat a motivovat tak děti k pohybu a zdravému soutěžení.

Přeji všem krásné Vánoční svátky, hodně zdraví, štěstí a lásky v novém roce 2023. Sportu zdar!

za TJ Sokol Vacenovice Marie Řiháková

MLADÍ HASIČI

I v tomto roce se naše SDH intenzivně věnovalo práci s mladými hasiči. Sezóna malých hasičů se skládá z 11 závodů zařazených do seriálu Velká cena malých hasičů. Vrcholným závodem sezóny je okresní kolo celostátní hry Plamen. V sezóně 2022 naše SDH reprezentovalo družstvo mladších žáků, družstvo starších žáků, dále družstvo žen, skládající se převážně z dorostenek. SDH tedy pracovalo cirká s 25 dětmi.

Mladší žáci

Mladší žáci letos navazují po pandemické přestávce na úspěšné minulé sezóny. Z 11 uskutečněných soutěží skončili mladší žáci 4x na 1. místě, 2x na 2. místě, 3 x na 3. místě, 1x na 5. místě a jednou byli desátí. **Mladší žáci tak zcela suverénně zvítězili ve Velké ceně. Navíc v nejpřesvědčivějších soutěžích, celostátní soutěži – Okresní kolo Hry Plamen, zvítězili a stali se okresními šampiony!** Mladší žáci nastupovali v této sestavě: Martin Galandák, Hynek Bolf, František Setínský, Adam Kleker, Kryštof Harca, Monika Vaníčková, Dominik Brhel, Kamil Profota, Šimon Bábík, Jan Galuška, Adil Ebrahemi, Adam Cmajdálka.

Starší žáci

Před sezónou 2022 si starší žáci vytyčili za cíl být do páteho místa ve Velké ceně a co nejlépe skončit v okresním kole Hry Plamen. Ve Velké ceně starší žáci v devíti soutěžích z 11 celkových skončili pak 1x na 3. místě, 4x na 4. místě, 2x na 5. místě, 2x na 6. místě, 2x na 7. místě. Starší žáci svými vyrovnanými výkony skončili v top pětce a tím splnili cíl. Za to při Okresním kole Hry Plamen dosáhli na 4. místo a o kousek jim tak unikla medailová pozice. Lze tak konstatovat, že obě žákovská družstva vzorně na poli sportovním reprezentují nejen SDH Vacenovice, ale i obec jako takovou. Starší žáci nastupovali v této sestavě: Martina Koutná, Michal Matuška, Anežka Soukupová, Dominika Němcová, Hasti Ebrahemi, Mahsá Ebrahemi, Anna Rančíková.

Dorostenky

Naše SDH mělo své zastoupení i v okresním kole dorostu v požárním sportu. Letos jsme vyslali na okresní kolo v požárním sportu dvě soutěžící, Hasti Ebrahemi, která startovala v kategorii mladší dorostenky a Zuzanu Koutnou, která startovala v kategorii starší dorostenky. Hasti ve své kategorii zvítězila a Zuzka skončila na druhém místě. Obě se tak kvalifikovaly do krajského kola, které se konalo ve Znojmě. Zde Hasti skončila na pěkném 9. místě a Zuzka na 15. místě. Pro obě závodnice je to skvělý úspěch a velká zkušenost.

Běh 60 m a 100 m s překážkami

Naši mladí hasiči a hasičky si zasoutěžili v 5 soutěžích v běhu na 60 m s překážkami, kdy tato disciplína je určena pro žákovské kategorie a ve stejném počtu soutěží v běhu na 100 m s překážkami, která je určena pro kategorie dorostu.

V kategorii mladších žákyň nás reprezentovala Monika Vaníčková, která trochu se smůlou skončila 2x na 4. místě. V kategorii mladších žáků skončil Kamil Profota jednou

na krásném 3. místě a jednou na 6. místě. V této kategorii nás reprezentoval ještě Dominik Brhel, který skončil jednou na 5. místě a jednou na 6. místě. Na jedné soutěži se jako nováčci představili Adam Kleker a Adil Ebrahemi, kteří skončili ve druhé desítce. Nejpočetnější kategorií byly starší žákyň, kde se potkávalo přes 50 soutěžících. V této kategorii nás reprezentovaly Anežka Soukupová, Martina Koutná, kdy tyto obě závodnice se pravidelně umísťovaly v top 10. Dále Anna Rančíková, která top 10 atakovala a Mahsá Ebrahemi, která skončila 22. V kategorii středních dorostenek nás reprezentovaly Hasti Ebrahemi, Natálie Němcová, Anežka Soukupová a Martina Koutná. Právě poslední dvě jmenované zaznamenaly největší úspěchy, kdy se umísťovaly v první pětce, těsně pod stupni vítězů. V kategorii starších dorostenek nás reprezentovala Zuzana Koutná, která se jednou umístila na 3. místě a 2x byla čtvrtá.

Branný závod

Poslední soutěží letošního roku byl branný závod. Zde mladí hasiči z řad žáků v pětičlenném družstvu vyběhnou na trať dlouhou 2 km a na ní plní úkoly, jako je střelba ze vzduchovky, šplh na laně, zdravotvěda, vázání uzlů, požární ochrana. Mladší žáci suverénně s velkým náskokem zvítězili. Starším žákům se bohužel nezadařilo a skončili na 17. místě. I to se stává.

Výlety, tělocvična, aktivity

Mladí hasiči však nejsou jen soutěže, je to také zábava. Po každé soutěžní sezóně pořádáme pro děti a rodiče rozloučení se sezónou, kde dětské šampaňské teče proudem, je zde také občerstvení, jak pro děti, tak i pro rodiče. O letních prázdninách jsme pro naše malé hasiče připravili výlet na koupaliště ve Veselí n./M. V prosinci pak s dětmi jedeme na výlet do krytého bazénu v Ratíškovcích a na stanici profesionálních hasičů v Hodoníně. Ani v zimním období na malé hasiče nezapomínáme a jedenkrát týdně trávíme dvě hodiny v tělocvičně v Miloticích, kde trénujeme, ale i hrajeme různé pohybové hry. Dvakrát týdně pak trénujeme i v tělocvičně ve Vacenovicích.

Mladí hasiči se také zapojují do aktivit, které mohou naši obec udělat ještě krásnější. Letos, stejně jako loni, se zúčastnili akce Den Země. Dále mladí hasiči pořádali pro celou mateřskou školu sportovní dopoledne s ukázkou mladších žáků, ve kterém mladí hasiči provedli požární útok s nástřikem na terče tak, jak jsou zvyklí při soutěži.

Družstvo žen

Dorostenky doplněné Andreou Šimonovou a Alexandrou Šťastnou z řad dospělých pak zajížděly v rámci seriálu Grand Prix v požárním útoku okresu Hodonín i na sportovní kolbiště dospělých, kde především sbíraly zkušenosti. Zúčastnily se 4 soutěží. **Z těchto soutěží skončily jednou na 2. místě a jednou dokonce zvítězily, což je pro toto velmi mladé družstvo obrovským úspěchem.** Družstvo žen reprezentovalo SDH ve složení: Alexandra Šťastná, Andrea Šimonová, Hasti Ebrahemi, Mahsá Ebrahemi, Natálie Němcová, Anežka Soukupová, Martina Koutná, Zuzana Koutná.

PŘIJMEME NOVÉ ČLENY

DO VŠECH SPORTOVNÍCH DRUŽSTEV MLADÝCH HASIČŮ BYCHOM RÁDI UVÍTALI NOVÉ TVÁŘE,
A TO OD ROČNÍKŮ PŘÍPRAVKY 2018 AŽ PO ROČNÍKY DOROSTU 2005.

- ZLEPŠÍŠ SI KONDICI
- SEZNÁMÍŠ SE S NOVÝMI LIDMI
- JEZDÍME NA VÝLETY PO OKOLÍ
- SEZNÁMÍŠ SE S PRACÍ HASIČŮ, JEJICH TECHNIKOU A VYBAVENÍM
- NAUČÍŠ SE VÁZAT UZLY
- NEBUDE CHYBĚT ANI POŽÁRNÍ OCHRANA
- POZNÁŠ POCIT VÍTEZSTVÍ

RÁDI ALE TAKÉ DOPLNÍME DRUŽSTVO ŽEN.

KONTAKT: **DAVID RANČÍK**, tel.: **776 645 244**

Přejeme všem mladým hasičům, jejich rodinám a kamarádům hezké prožití vánočních svátků, hodně dárků pod stromečkem a mnoho zdraví a úspěchů v novém roce.

SBOR DOBROVOLNÝCH HASIČŮ VACENOVICE

Náš sbor spolupracuje s místní mateřskou školou a základní školou. Pro obě školy naše SDH uspořádalo sportovní dopoledne a nyní v zimních měsících jsme pořádali v obou školách besídky, při kterých jak školčátka, tak žáci základní školy seznámili s celoroční náplní mladých hasičů. Besídky byly obohaceny ukázkami uzlů a trofejí z letošní sezóny, které mladí hasiči získali. V obou školách se besídky dětem moc líbily. Obě školy se také zapojí do celostátní soutěže požární ochrana očima dětí.

Náš sbor patří mezi úspěšné žadatele o dotace Můj klub, vypsané Národní sportovní agenturou (NSA). Díky těmto dotacím se mladým hasičům zakoupily nové hadice pro požární útok a hadice pro běh 60m s překážkami, nová bariéra, terče pro disciplínu požární útok CTIF. V současnosti se pracuje na rekonstrukci kladiny pro žakovské kategorie. Žakovským kategoriím budou zakoupeny také nové dresy.

Chlubou SDH Vacenovice je hasičský areál. Tento areál je travnatou plochou co do velikosti obdobný jako dvě fotbalová hřiště. Údržbu areálu a sečení trávy si hasiči dělají svépomocí, a to povětšinou brigádami, což je velmi náročné.

Díky mimořádné dotaci z obce byla zakoupena nová sekačka, která s údržbou travnatého povrchu značně pomůže.

V současnosti už SDH plánuje program na příští rok, jak v oblasti kulturní, tak v oblasti sportovní. Příprava a zajištění výše uvedených akcí bude náročná. Z tohoto důvodu bychom rádi uvítali nové zájemce o činnost SDH nejen v oblasti sportovní, ale i v oblasti pořadatelské. Touto cestou bychom také chtěli poděkovat našim sponzorům a partnerům, jejichž přízně a pochopení si vážíme. Více se o naší činnosti dozvíte na internetových stránkách www.sdhvacenovice.cz nebo na našem Facebooku „Hasiči Vacenovice“, kde podáváme aktuální zprávy.

Výbor SDH Vacenovice přeje svým členům, jejich rodinným příslušníkům, příznivcům, sponzorům a spoluobčanům klidné prožití vánočních svátků, pohodový závěr letošního roku a mnoho štěstí, zdraví a rodinné pohody v novém roce 2023.

člen výboru SDH David Rančík

Besídka v MŠ

Besídka v ZŠ

Brigáda na hasičském areálu

Dorostenky, ženy – běh 100 m s překážkami

Družstvo žen

Kolektiv mladých hasičů s trofejemi

Nástup družstev na soutěži mladých hasičů

Ratíškovice

Svatobořice – příprava na požární útok

Vracov – běh 60 m s překážkami

Výlet na koupaliště

Ženy – soutěž v požárním útoku v Rohatci

MUŽI

Nový ročník 2022/23 jsme v mužské kategorii zahájili o dvě soutěže níž, než jsme měli možnost hrát, a to v Okresním přeboru, který jsme přihlásili po nezdaru vhodného doplnění kádru mužstva. Z mužstva odešli Rehák Marian, Valla Roman, Gál David, Júva Patrik, kteří se vrátili do mateřských oddílů na Slovensko. Z funkce trenéra také odešel Šimon Michal, kterého se podařilo nahradit Petrem Bezouškem z Vracova. Celý podzim jsme se trápili sestavováním mužstva na jednotlivá utkání, ze kterých se hráči omlouvali buď kvůli pracovnímu zaneprázdnění, rodinných důvodů nebo zdravotním problémům.

OP muži tabulka podzim 2022/23

1	Vlkoš	13	11	2	0	56:19	35
2	Blatnice	13	10	2	1	47:14	32
3	Násedlovice	13	7	1	5	26:26	22
4	Petrov	13	6	2	5	25:22	20
5	Dubňany B	13	6	2	5	27:27	20
6	Dolní Bojanovice	13	6	1	6	29:23	19
7	Hr. Lhota B	13	6	1	6	36:44	19
8	Bukovany	13	5	3	5	32:23	18
9	Radějov	13	5	3	5	25:23	18
10	Dambořice	13	5	2	6	23:27	17
11	KEN Veselí	13	5	1	7	27:31	16
12	Hovorany	13	3	1	9	17:31	10
13	Lipov	13	3	1	9	13:56	10
14	Vacenovice	13	1	2	10	17:34	5

Na uvedených utkání se účastnilo 26 následujících hráčů:

Jméno	Příjmení	Záp.	Góly	ŽK	ČK
Lukáš	Bábíček	7	0	1	0
Zbyněk	Bolf	5	0	0	0
Pavel	Grufík	8	0	1	0
Miroslav	Chvátal	11	0	0	0
Michal	Jakubíček	12	0	3	0
Jiří	Karas	8	2	1	0
Martin	Krist	11	1	0	0
Tomáš	Leskovan	12	1	0	0
Roman	Lunga	2	0	0	0
Ondřej	Lunga	3	1	1	0
Martin	Milář	13	0	2	0
Luděk	Mírovský	10	3	2	0
David	Nešpor	11	0	2	0
Ondřej	Novák	3	0	0	0
Jaroslav	Paszko	4	2	0	0
Radek	Procházka	7	0	1	0
Radek	Příkazský	10	2	1	0
Milan	Příkazský	5	0	0	0
Michal	Rupec	9	0	3	0
Miroslav	Sladký	9	3	0	1
Viktor	Šimeček	9	0	0	1
Michal	Šimon	5	1	0	0
Jan	Školař	1	0	0	0
Tomáš	Turek	5	0	0	0

Petr	Vašek	6	0	2	0
Michal	Voříšek	5	1	0	0

MLÁDEŽ VACENOVICE

V rámci přípravy na zimní část nové sezóny absolvovali naši kluci několik přípravných zápasů a rovněž se zúčastnili oslav založení fotbalu ve Vacenovicích.

Letošní podzim byl pro naši mládež velký skok, po delší odlmce byla přihlášena kategorie mladších žáků a tím se opět rozrostla naše fotbalová základna. Nyní disponujeme již čtyřmi mládežnickými teamy, a to předpřípravkou, mladší a starší přípravkou a mladšími žáky.

Zvláště pro nově vytvořené mužstvo mladších žáků jde o velký skok v přechodu na systém 8 + 1 a hlavně na větší hřiště, než byli kluci zvyklí doposud. Nicméně naši kluci v okresní soutěži předváděli vyrovnané výkony, a i přesto, že jsou nováčci v soutěži, nijak nepropadli. Je potřeba kluky pochválit za předvedenou bojovnost a snahu.

Starší přípravku jsme po odchodu několika hráčů do vyšší věkové kategorie přihlásili do střední výkonnostní skupiny, kde kluci hrají na špici neoficiální tabulky a patří jasně k těm lepším mužstvům.

Mladší příprava hraje základní soutěž, kde podává vyrovnané výsledky, a i když přišlo spoustu nových hráčů, tak se kluci rozhodně neztratili.

Nově vzniklá soutěž pro předpřípravku bohužel nedokázala udržet turnajový formát a jedná se spíše jen o jednotlivé zápasy než o ucelenou soutěž. Naši nejmenší fotbalisté jsou do hry velmi zapálení a jde vidět velký zájem, děti to baví a chodí na hřiště rádi.

V rámci věkové kategorie ročník 2011 se do výběru Hodonína prosadili naši dva hráči, a to Lukáš Ingr a Václav Horáček. Kluci jezdí pravidelně s okresním výběrem na výběrové turnaje. I tohle je ukázka toho, že se nám práce s mládeží daří a pevně věřím, že i v dalších kategoriích můžeme nabídnout hráče do okresních výběrů.

Mimo fotbal se nám podařilo opět zorganizovat zájezd na ligové utkání 1. FC Slovácko, tato již tradiční akce si stále drží velkou oblibu. V zimní části přípravy se všechny naše celky zúčastní zimní halové ligy v Lužicích a chtěl bych klukům popřát hodně úspěchů.

Poděkovat bych chtěl především hlavním trenérům mládeže panu Václavu Horáčkovi, Radku Holečkovi a Jiřímu Chvátalovi, kteří obětují snad veškerý volný čas našim nejmenším. Rovněž velký dík patří všem rodičům, kteří své děti vedou k fotbalu v naší obci a podílí se na vedení jednotlivých celků a organizaci činností s tím spojených. Jsem rád, že se nám daří děti u sportu udržet a neustále se nám rozrůstá fotbalová základna.

V neposlední řadě bych chtěl poděkovat předsedovi klubu panu Radimu Kacrovi a hospodáři panu Josefu Blahůškovi za vytvoření ideálních podmínek pro výchovu mládeže.

Do nového roku bych chtěl všem rodičům a příznivcům sportu popřát hlavně zdraví, hodně elánu a pevné nervy, které je občas při sledování našich zápasů zapotřebí.

Ing. Procházka Radek

OP mladší žáci sk. A							
1	Ždánice	9	9	0	0	61:4	27
2	Dubňany/Mutěnice	9	7	1	1	44:18	22
3	Ratíškovice B	9	6	0	3	50:12	18
4	Hovorany/Čejč	9	5	0	4	34:25	15
5	Dambořice B	9	5	0	4	26:29	15
6	FK Hodonín C	9	4	1	4	26:19	13
7	Dolní Bojanovice	9	3	1	5	27:37	10
8	Vacenovice	9	2	0	7	16:33	6
9	Násedlovice/Žarošice	9	1	2	6	12:49	5
10	Čejkovice/Šardice	9	0	1	8	8:78	1

Branky: 3 Zlámálík, 2 Blaha, 2 Holeček, 2 Leskovan, 2 Novák, 2 Profota, 2 Zálešák, Horáček D.

Skupina STŘED starší přípravek							
1	Hroznová Lhota	12	9	0	3	129:71	27
2	Bzenec/Vracov	11	8	1	2	123:56	25
3	Blatnice	12	8	1	3	98:91	25
4	Ždánice	10	8	0	2	122:45	24
5	Vacenovice	11	8	0	3	110:49	24
6	Hovorany	12	6	1	5	80:72	19
7	Vnorovy	11	6	0	5	78:76	18
8	Dolní Bojanovice	12	5	1	6	83:93	16
9	Mutěnice	11	5	0	6	89:87	15
10	Lipov	12	5	0	7	91:101	15
11	Svatobořice - Mstřítn	11	2	0	9	49:97	6
12	Prušánky	11	1	0	10	42:134	3
13	FK Hodonín C	12	1	0	11	72:194	3

Branky: 33 Zálešák, 24 Zlámálík, 22 Horáček F., 11 Chvátal R., 6 Matyáš, 4 Komoň, 4 Sladký, 2 Holeček, 2 Kolečkář, 2 Novák.

Skupina ZÁKLAD mladší přípravek							
1	Těmice	13	11	0	2	153:66	33
2	Čejkovice/Šardice	13	11	0	2	113:72	33
3	Kněždub	12	10	0	2	128:65	30
4	Bzenec/Vracov	13	8	0	5	114:91	24
5	Vacenovice	13	8	0	5	116:87	24
6	Lužice/Mikulčice	13	6	1	6	111:113	19
7	Dambořice	13	5	0	8	128:148	15
8	Mutěnice	12	5	0	7	89:120	15
9	Strážnice/Sudoměřice	12	4	2	6	90:79	14
10	Blatnice	13	4	1	8	136:152	13
11	Prušánky	13	4	1	8	89:138	13
12	Uhřetice	13	4	1	8	72:106	13
13	Petrov	12	4	0	8	91:95	12
14	Rohatec	13	2	0	11	85:183	6

Branky: 44 Nesvadba, 21 Galuška, 16 Linduška, 15 Matvejev, 6 Pilarčík, 5 Ebrahemi, 3 Kleker, 2 Chvátal Š., 2 Juriš, 2 Bábíková.

Nastávající program do zahájení jarních mistrovských utkání

datum	akce
27.11.2022	OHL st.přípravka 1.kolo
04.12.2022	OHL ml.přípravka 1.kolo
10.12.2022	OHL ml.žáci 1.kolo
11.12.2022	OHL st.přípravka 2.kolo
18.12.2022	OHL ml.přípravka 2.kolo
08.01.2023	OHL ml.přípravka 3.kolo
14.01.2023	OHL ml.žáci 2.kolo
14.01.2023	muži zahájení přípravy
15.01.2023	OHL st.přípravka 3.kolo
21.01.2023	OHL ml.přípravka 4.kolo
28.01.2023	OHL st.přípravka 4.kolo
29.01.2023	OHL ml.žáci 3.kolo
04.02.2023	OHL ml.přípravka 5.kolo
04.02.2023	PLES Sportovců SK Vacenovice
11.02.2023	OHL starší přípravek 5.kolo
12.02.2023	OHL mladší žáci 4.kolo
18.02.2023	OHL ml.přípravka 6.kolo
23.02.2023	MUŽI soustředění Luhačovice
25.02.2023	OHL st.přípravka 6.kolo
26.02.2023	OHL ml.žáci 5.kolo
04.03.2023	OHL Finále ml.žáci
05.03.2023	OHL finále st. a ml.přípravek
05.03.2023	MUŽI 1.přípravné utkání
12.03.2023	MUŽI 2.přípravné utkání
19.03.2023	MUŽI 1.mistrovský zápas
02.04.2023	Žáci ml.1.mistrovský zápas

I když zejména s hráčskými problémy v mužské kategorii, tak jsme se snažili dle možností zajistit pravidelný chod v oddíle, což dle možností i s finančním přispěním některých příznivců a pomoci při prováděných opravách i běžné údržbě areálu stadionu, by nebylo možné. Věříme, že nápomocní a věrní zůstanete i v nadcházejícím období.

Přejeme všem hodně elánu a ochoty při další možné vzájemné spolupráci.

Závěrem výbor SK děkuje všem, kteří svůj volný čas věnují práci při řízení nebo výchově mladých sportovců, jsou nápomocní při zabezpečování sportovního života v naší obci a zejména všem sponzorům – Obci Vacenovice, drobným podnikatelům a živnostníkům za dary poskytnuté v průběhu roku na zabezpečení chodu klubu a činnosti v něm.

Do nového roku 2023 přeje výbor SK Vacenovice všem příznivcům vacenovického sportu hodně zdraví, pracovních úspěchů a štěstí v osobním životě.

sekretář SK Vacenovice Steinhübel Marian

Předpřípravka

Mladší přípravka

Mladší žáci

Starší přípravka

Příměstský fotbalový tábor

3. 9. 2022 JSME OSLAVILI 90. VÝROČÍ ZALOŽENÍ FOTBALOVÉHO ODDÍLU VE VACENOVICÍCH

KALENDÁŘ – SVOZ ODPADU!

Svoz popelnic 2023:

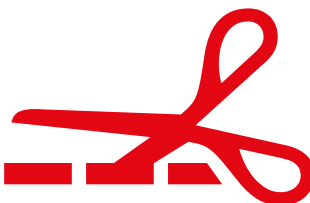
Leden	9. 1.	23. 1.	
Únor	6. 2.	20. 2.	
Březen	6. 3.	20. 3.	
Duben	3. 4.	17. 4.	
Květen	1. 5.	15. 5.	29. 5.
Červen	12. 6.	26. 6.	
Červenec	10. 7.	24. 7.	
Srpen	7. 8.	21. 8.	
Září	4. 9.	18. 9.	
Říjen	2. 10.	16. 10.	30. 10.
Listopad	13. 11.	27. 11.	
Prosinec	11. 12.	25. 12.	

Svoz tříděného odpadu 2023:

Leden	11. 1.
Únor	8. 2.
Březen	8. 3.
Duben	12. 4.
Květen	10. 5.
Červen	14. 6.
Červenec	12. 7.
Srpen	9. 8.
Září	13. 9.
Říjen	11. 10.
Listopad	8. 11.
Prosinec	13. 12.

28. 10. a 26. 12. 2023 bude Sběrný dvůr odpadů Vacenovice z důvodu státního svátku **UZAVŘEN**.

V Praze 26.10.2022
Vážená pí starostko, milí Vacenovičtí, obzvláště účastníci na křtu knihy DANA 100,

stydím, se, že mi všechno tak dlouho trvá, ale lepší už to se mnou nebudě...

Upřímně Vám děkuji za účast na akci v Písecké bráně. Byli jste tam opravdovou ozdobou.. Pár důvěrným a letitým kamarádům z většinou atletického prostředí / současně i kamarádům Zátopkových jsem rozhořčeně řekla: "Nebýt vacenovjáků, nebyl to křest, ale funus..."

Vy to tak neumíte našťestí posoudit, ale je opravdu smutné, že tam nebyli obzvláště někteří činovníci, pro které Dana s Emilem propotili triko...

A protože jsem šla domů s Jarmilou Kratochvílovou, vím, že i ona byla kvůli nim rozčarovaná Naštěstí tam bylo pár lidí, opravdových kamarádů, to by měla Dana radost a vesele by s nimi šveholila a vypytavala se co a jak...

V dnešní době je často považována řada věcí za samozřejmost, a jen málokdo umí ocenit, že z Vacenovic do Prahy to není pár stanic metrem, že jste museli vstávat, nažehlit kroje, nasoukat nástroje do aut, a to už nemluví o dárkách, kterými jste nás obdarovávali... A pak Vás ještě čekala cesta domů, a taky vše nebylo zadarmo...

Největším dárkem byla ale Vaše dobrá nálada, no ostatně jako vždy, to my Pražáci jsme se ukázali jako správní suchaři...

Milí, ještě jednou Vám všem moc děkuji a spoléhám na to, že Dana s Emilem vše kontrolují. Za svůj život toho mnoho zažili a tak by asi jen mávli rukou, ale mně to mrzí. Dana by řekla své oblíbené: "Nepěstuj si marasmus ve své duši"

Já jsem ale zastáncem, že krom nadávání / to nám teda jde! / je taky občas potřeba umět poděkovat.

Tak milí, mávám do Vacenovic, buďte zdraví, ať se Vám tam co nejvíc daří a pozdravujte na hřbitově Ingrovy..

ještě jednou díky, jste borci a nemyslete, často otevírá stránky Vaší obce, abych Vás zkontrolovala ...

Ivana Vodičková

Ivana

MIKROREGION
NOVÝ DVŮR
region žykovského Slávska

SILVESTROVSKÝ POCHOD 2022

Obec Skoronice a Mikroregion Nový Dvůr

si Vás dovolují pozvat na tradiční silvestrovský program, který se uskuteční
v sobotu **31. prosince 2022 od 10:00 hod.** ve Skoronicích.

Letos na téma: **DOPRAVA** pře**VÁŽNĚ NE**vážně 😊

**Silvestrovský pochod 31.12.2022
do Skronic**
Sraz v 8 h před OÚ Vacenovice.

Vacenovice mají téma ŽELEZNICE.

**Budou se prodávat
žluté železničářské čepice
za 30 Kč
a žlutá šála za 20 Kč.**

**Pokud nemáte uniformu,
doporučujeme si vzít
tmavé oblečení,
jinak se fantazii meze nekladou.**

Vacenovice

Obec Vacenovice vás srdečně zve

v sobotu 21. ledna 2023

od 20.00 h do Kulturního domu
a sálu Hospody U Letochů na

OBECNÍ *v maskách* **DISCO – PLES**

Fantazii se meze nekladou.

Hraje DJ Luděk Ptáček.

Obec Vacenovice

Vstupné 200 Kč, předprodej 150 Kč.

ŽEHNÁNÍ MOTOREK VACENOVICE

Dobrý den vážení přátelé, rádi bychom Vám představili skupinku kamarádů, kteří si říkají Motobanda z Vacenovic a okolí. Pro ty z Vás, co o nás ještě neslyšeli, jsme parta lidí, které spojuje láska ke svobodě, zážitcích z cest a najetých kilometrů za říditky našich jednostopých miláčků.

Rozhodli jsme se jako skupina pomáhat našim kamarádům, ale i zcela neznámým lidem, kteří se narodili s handicapem a jejich životy jsou tak mnohem náročnější než ty naše. Není to totiž jen o nás motorkářích, je to o Vás všech, kteří nás v tomto nezištně podporujete. Za námi totiž stojí mnoho lidí, co není vidět. A právě tito lidé si zaslouží velké DĚKUJEME.

Jsou to například Libor Mikulčík, který nám i ve ztížených podmínkách vždy bez nároku na jakýkoliv honorář vyšel vstříc na ozvučení mše. Nechtěli bychom zapomenout i na scholu farnosti Vacenovice, která doprovází všechny motorkářské mše. Také zaměstnanci obecního úřadu i dvora, bez kterých by nebylo zázemí na mši. Velké díky patří i našim duchovním otcům, kteří se s námi podíleli na minulých ročnících.

Jsme rádi za našeho současného duchovního správce (motorkáře) P. ThLic. Radka Sedláka, Ph.D., který pokračuje ve stopách R. D. Jiřího Doležala a R. D. Mgr. Viliama Gavuly, který je považován za spoluzakladatele žehnání motorek spolu s Tomášem Rybou a Julii Harcovou (Kovaříkovou).

Velké poděkování patří i neziskové organizaci Bikers Help za zaštiťování celého žehnání, bez kterého se to bohužel v dnešním byrokratickém světě neobejde.

Rádi bychom poděkovali i kamarádům z okolních obcí Milotic, Vracova, Ratíškovice a Dubňan, bez kterých by to také nešlo.

Vážení spoluobčané a kamarádi, děkujeme za to, že s námi pomáháte lidem, kteří neměli tolik štěstí. A pokud i vy máte pocit, že se na ně osud vykašlal, pomozte nám je podpořit. Celý Váš finanční příspěvek jde na transparentní účet každým rokem určeným dětem.

Děkujeme Motobanda z Vacenovic a okolí

ADVENTNÍ JARMARK

Muzikál Kurtizána aneb Za vším hledej ženu

Společná hodová

Vacenovický zpravodaj vydává Obecní úřad Vacenovice, Na Dědině 243, 696 06 Vacenovice. Členové redakční rady neodpovídají za obsah, chyby a názory jednotlivých autorů příspěvků. Redakční rada: Ing. Jana Bačíková, MBA, Ing. Věra Šťastná, Ing. František Novák, Ing. Marta Grufíková, Ludmila Kacrová a Marcela Tomašovičová. Vychází v prosinci 2022. Náklad: 650 kusů. Grafická úprava a tisk: Tiskárna Šiki Kyjov. Evidenční číslo MK ČR E 22990.